

**Pionjären
GUSTAV
LARSSON**
Se sid 4 och 24

LATORP '90
Nu är det särilaregnets tid!
Se sid 6 och 21

**HALIMA: -Jag blev
utkastad hemifrån!**
Se sid 2

MIDNATTSROPET

Äntligen!
ropar nu många
som engagerat sig
för de tre dominikanska
bröderna Carlos Peña
Roa, Artemio Reyes
Gonzales och Marcelino
Segura Medina, som suttit
15 år oskyldigt i fängelse,
anklagade för mord. Mot
sitt nekande, och trots att
de som förövalade brottet
erkänt!

För fem år sedan, kom
man från Comunidad Ma-
ranata i

kontakt med dessa olyckli-
ga män, som då suttit
fängslade tio år, utan dom
och rannsakan.

Arne Imsen enga-
gerade sig inten-
sivt: Skrivelser till
prokurator, president och
internationella organ, in-
formation och utmaning
till press och myndigheter,
förutom att trossyskon bå-
de i

Skandinavien och Santo
Domingo sent och tidigt
stödde och bad.

Kampen resulterade
i rättegång 1986.
Visserligen sum-
marisk och partisk, men
dock med dom som gick
att överklaga. Allt tryck ut-
ifrån har äntligen

pressat fram villkorlig fri-
givning för våra livstids-
dömda vänner, som nu er-
bjuds en fristad och hem i
församlingen. Nu gläds vi
med våra frigivna brö-
der – och kampen fort-
sätter!

Välkommen till BIBEL – och LÄRJUNGASKOLAN
6 okt – 4 nov på Bällsta MissionsCenter!

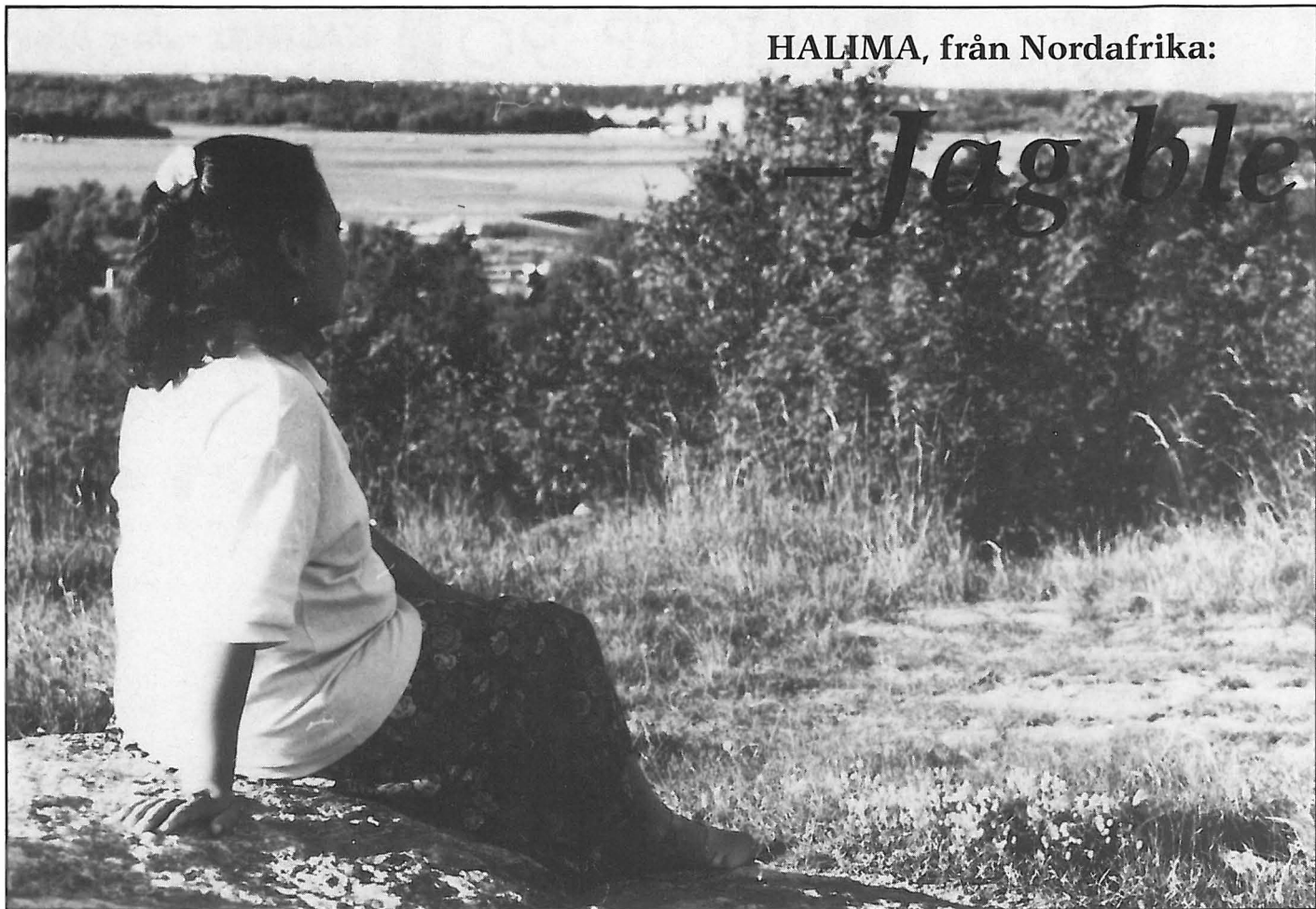

Foto: IRENE DAHLBERG

När Halima lät döpa sig blev hon utkastad från sitt föräldrahem. Fadern slängde hennes böcker, kläder och övriga tillhörigheter ut på gården, där han gjorde en brasa på alltsammans.

Det var ett sätt att göra sig av med allt som hade med Halima att göra och en demonstration att hon inte längre fanns kvar som familjemedlem.

När Halima, som kommer från Nordafrika, talat om för sin familj att hon blivit döpt till Kristus blev hon utkastad från sitt hem. Hon betraktades som förrädare och jude och eftersom fadern, förutom skammen att ha en avfällig dotter även var rädd att hon skulle förstöra för de andra i familjen fick hon inte stanna kvar i hem-

met. Halima säger:

– De såg inte lika allvarligt på det innan jag döptes, men när jag tog det steget såg de mig som förlorad och allt hopp var ute att jag skulle ta mitt förnuft tillfånga.

Följande dag tog fadern alla Halimas tillhörigheter och kastade ut på gården och gjorde en brasa på alltsammans. Böcker, kläder, ja, allt som påminde om den äldsta dottern brändes upp.

– Det var ett sätt att bli av med allt som hade med mig att göra, men också ett sätt att hindra mamma från att ge mig sakerna senare, menar Halima.

– Att vara skild från familjen på det sättet är döden för en människa med muslimsk bakgrund. Man blir utlämnad och ensam och svårigheterna är nästan oövervinnerliga.

De tre första åren efter skilsmässan från sin familj hyrde hon en lägenhet i ett hus som ägdes av vänner som hon kommit i kontakt med genom en kristen bokhandel.

Redan 1964 väcktes Halima över behovet av frälsning och under många år hade hon kontakt med en kristen kvinna som undervisade henne i bibeln och vägledde henne från till frälsning och gemenskap med Jesus Kristus.

Halima fortsätter sin berättelse, lite eftertänksamt, liksom sökande efter de rätta orden:

– Det var en svår tid som följde när jag på det sättet förlorade gemenskapen med föräldrahemmet. Men jag skulle inte vilja vara utan de välsignelser som jag fick under åren utanför hemmet. Jag kunde leva mera fritt och t ex inbjuda till möten och bibelstudier hemma hos mig. För mig var det en upplevelse att öppna mitt hem på det sättet.

TILLBAKA TILL HEMMET

Halima är liten och mörk och har ett målande språk. Hon gestikulerar ivrigt när hon talar, är öppen och glad och har lätt att få vänner. Hon arbetar i en skola och har möjlighet att resa mycket och verkar på det hela taget ganska självständig.

Eftersom hon är äldst av syskonen, har deras förtroende, hjälper hon dem ofta både med goda råd, men också rent ekonomiskt. Hennes syskon har under lång tid stått på hennes sida och i ord och handling visat att de inte tagit avstånd från henne.

Efter åtta år utanför hemmet fick Halima komma tillbaka. Dock inte för att man ändrat inställning om henne eller hennes tro. Det var en nödvändig åtgärd för att familjen inte skulle behöva skylta med att de genom Halima hade problem i släkten.

Det är vanligt att ogifta flickor bor hemma och när tiden var inne för

utkastad hemifrån !

Halimas syskon att gifta sig blev det sedvanliga besök i hemmet, presentation av familjemedlemmar etc. Då framkom det att äldsta dottern saknades i skaran och det blev både svårt och pinsamt att behöva tala om varför hon bodde utanför hemmet. För att helt enkelt undvika skandal bad fadern Halima flytta hem igen.

HALIMA MINNS MED SMÄRTA

Trots de år som gått och den till synes ändrade inställningen hos föräldrarna var allt ändå ganska sig likt. Fadern hälsade inte på Halima och var överhuvudtaget väldigt avvisande. De enda gånger han talade till henne var när hon var sjuk. Då uttryckte han sin tillfredsställelse och hoppades att hon skulle dö.
– Han blev glad om jag blev sjuk. "Se på mig," sade han. "Jag är nästan 70 år och aldrig sjuk. Är du sjuk är det Guds straffdom, eftersom du har förrått Gud."

När Halima talar om detta och minns smärtan som aldrig går att radera ut börjar tårarna rinna, hon lutar huvudet i händerna och brister i hejdlös gråt.

När Mohammed kom med sin lära 600 år efter den kristna tideräkningen var Mariadyrkan mycket utbredd. För Mohammed var det ett bevis på att de kristna dyrkade flera gudar och besviken på judendom och kristendom där han inte fann svar på sina frågor sörjde Mohammed för att Koranen kom till. Den anses av muslimerna vara en direkt uppenbarelse från Gud och Mohammed som Guds profet mottog den. Något som man gärna framhåller för att förstärka trovärdigheten i uppenbarelsen är att Mohammed var analfabet – en sak som historikerna inte riktigt är överens om.

Gud är en, slår Koranen fast och det gör det tänkbart att tro på treenigheten. Många i de kristna länderna glider förbi den problematiken och tänker inte särskilt mycket på vad det innebär, eller att tron på jungfrufödseln med nödvändighet borde bli en konsekvens av tron på en treenig Gud och att Guds son föddes ner till jorden för att försona och frälsa människan.

Halima vittnar utifrån sin personliga erfarenhet: – I Koranen står det att Gud inte är född och att han inte

föder. Att Jesus skulle vara Guds son är det som bereder en muslim största svårigheten att omfatta.

De kristna araberna menar att det aldrig går att förkunna treenigheten på västerländskt sätt. Det är överhuvudtaget svårt att slå sönder tankar och argument man har, men med överbevisning från bibeln underordnar sig svårigheterna. Där är kunskap viktig och hjälper till att undanröja hindren.

På frågan om det överhuvudtaget finns möjlighet för västerlänningar att göra något bestående i de muslimska länderna säger Halima försiktigt:

– OM det är möjligt så krävs det stora offer. Det är svårt, för muslimer tänker och reagerar annorlunda än de kristna. Och man kan inte gå ut med vittnesbördet som många kristna evangelisationsteam gör. Det uppfattas som politisk propaganda och så länge det rör sig om människor från väst får de ha den tron och propagera för den, men det berör liksom inte muslimerna.

– Det viktigaste för att nå fram med budskapet är inte orden, utan att kunna leva så att människor börjar fråga. Det är utgångsläget och på det sättet har man möjlighet att få människor att lyssna.

INTE DET MINSTA PANIKSLAGEN

De som träffar Halima förundrar sig över hennes glädje och positiva utstrålning. Den smittar av sig och får många att ställa frågor till henne. För det första hur det kommer sig att hon är ogift, hon borde väl ha hittat en man.... Och för det andra hur hon kan vara så glad nu när det faktiskt är så att hon är ogift efter att ha kommit en bit upp i åren. Halima säger:

– Det första och viktigaste för en muslimsk kvinna är att gifta sig och få barn. Det är målet och uppnås inte det grips kvinnan av panik. Ofta familjen också och fortfarande bjuder mina släktingar hem olika män i försök att gifta bort mig.

– Jag brukar säga att Gud kan ha utvalt några till att leva ensamma och jag är inte det minsta panikslagen eller rädd för att leva ensam. Det är ett nytt tänkesätt och ett annorlunda sätt att reagera på och är därför svårt att omfatta. En ogift

kvinna hittar på något sätt inte sin plats i tillvaron – hon har ingen gemenskap med dem som är gifta och kan inte vara tillsammans med de unga kvinnorna. Det gör henne osäker och komplexfylld.

– Att jag är glad och inte bekymrar mig om framtiden på det sättet gör många konfunderade. Men de riktigt ortodoxa menar att mitt lugn och min glädje bara är av tillfällig art. Straffet väntar mig som har gått fel väg och då kommer elden att bränna mig.

– I Koranen står det också att pengar och barn är innehållet och meningen i livet. Det är också så att om en kvinna inte föder barn i äktenskapet har mannen rätt att skilja sig från henne.

I denna ställning och med den problematiken som bakgrund får Halima många tillfällen att vittna om sin tro.

STÖRSTA UPPLEVELSEN

I sommar har Halima besökt maranatafolkets sommarkonferens på Humlegården, utanför Örebro. Största upplevelsen för henne var andedopet som hon formulerar så här:

– Det är lite svårt att förklara eller beskriva hur det gick till och jag är fortfarande omtumlad över vad som hänt. I församlingen jag är med i, har andedopet varit en stridsfråga och man har talat för och emot. Men jag har alltid haft den bönen i mitt hjärta att om det var viktigt för mig, då vill jag ha det. Om något som fattas i mitt liv kan fyllas genom andens dop då vill jag få del av det.

– I konferensen var det lätt att ta emot, för när jag bad i den atmosfär som var rådande där, då kom jag liksom ut ur mig själv och så fanns upplevelsen där.

– Jag hörde mig själv tala ett annat språk som jag inte förstod och som jag heller aldrig hade läst eller hört.

– Hela konferensen var välsignad och inte alls som de andra jag varit med om. Där var det ofta massor av folk och ingen kände den andre. Men här brydde sig människorna om varandra – allt var mer intimt på något sätt.

– Det uppmuntrade mig mycket och jag är glad att ha delat gemenskapen med syskonen här i Sverige.

ARNE
IMSEN

I kamp för urkristna livskvaliteér

Gustav Larsson, bonde från Myrhult i Västergötland, flyttade hem till sin Frälsare och Herre för några månader sedan. Han var känd som en oförvitlig medborgare, och åtnjöt stort förtroende i sin hembygd. Icke förty blev han stämd inför rätta, anklagad för att under suspekta former försöka avyttra sin gård. Vad var suspekt? Jo, han ville GE bort den....

Lantbruksnämnden menade att han kringgick lagen, eftersom föreningen Pilgrimstjänst och Maranataförsamlingen inte fick KÖPA den. Man letade fram en gammal lag från krigstiden, och åtalade med den som grund Gustav för att vara "bulvan" för Maranataförsamlingen!

När föreningen Pilgrimstjänst bereddes tillfälle att inkomma med yttrande i målet, rubricerat "Mål T 4/1977", skrev dess ordförande Arne Imsen ett utlåtande som verbaliserar en dyrbar, biblisk princip aktuell då och aktuell för Guds folk i alla tider. MR ser det mycket lämpligt att nu hedra Gustav Larssons minne och påminna om hans föredöme med att presentera de principuttalanden som gjordes i skrivelsen till Mariestads tingsrätt 1977 som ledare i Midnattsropet 1990. Var principen för urkristet församlingsliv värd att kämpas och offra för då, så är den det ännu mer nu - 1990!

Pilgrimstjänst är en ideell förening, tillkommen för att praktiskt befrämja Nya Testamentets socialetiska gemenskapsideal i kommuniteter befriade från det profana samhällets kategoriklyftor och klassmotsättningar.

Urkunden för denna naturliga livsform finns i Apg 2:44-45: "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde." Apg 4:32: "Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt", samt 1 Kor 7:29-32: "Tiden är kort; därför må härefter de som hava hustrur vara såsom hade de inga, och de som gråta, såsom gråte de icke, och de som glädja sig, såsom glädde de sig icke, och de som köpa något, såsom finge de icke behålla det, och de som bruka denna världen, såsom gjorde de icke något bruk av den. Ty den nuvarande världsordningen går mot sitt slut; och jag skulle gärna vilja, att I voren fria ifrån omsorger."

Det kan knappast lända samhället till skada att några av dess medborgare markerar ett radikalt steg på väg mot urkristna livskvaliteter i medmänskligare samlevnadsformer och miljöer.

Vi är världsfrånvända i Jesu bergspredikans mening, men absolut inte verklighetsfrämmande. Det ligger eskatalogisk realism, sunt förnuft och trons konsekvens i en livsstil med bergspredikans etik som säkert fundament. "Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjåla. Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara." Matt 6:19-21.

Som ett direkt resultat av Maranataförsamlingens verksamhet har under senare år vuxit fram ett antal storfamiljer på olika platser i vårt land. Pilgrimstjänst har vid sådana

nyetableringar under ett initialskede utgjort ett naturligt stöd, så ock med avseende på storfamiljen på Myrhult, som för närvarande har sex medlemmar. Dessutom har Maranataförsamlingen anförtrött Pilgrimstjänst uppgiften att administrera församlingens skola med namnet Pilgrimsskolan.

Alla engagerade arbetar utan någon ekonomisk vedergällning för sina insatser. Det är en regel utan undantag efter de apostoliska teserna: "hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bli rika de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval." 1 Tim 6:8-10.

För livets nödtorft arbetar vi enligt följande princip: "Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av någon. I veten själva, att dessa mina händer hava gjort tjänst för att skaffa nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig."

Föreningen Pilgrimstjänst är numerärt underlägsen, ekonomiskt fattig och helt utan privatkapitalistiska intresser eller tendenser. Hela verksamheten har sin förutsättning i medlemmarnas gemensamma grundsyn, erfarenheter och insatser för dagens livsuppehälle. Dikterade av teologiska, psykologiska och etiska synsätt, har vi valt att radikalt sänka vår konsumtion och privata materiella standard för att tillbedja, leva och arbeta tillsammans med varandra i kamp mot tidens förödande kravmentalitet och osolidaritet.

Vi eftersträvar att vara levande och fungerande storfamiljer till kärnfamiljernas beskydd och aktiva små missionscenter för samarittjänster utanför samhällets bidrags- och sub-

ventionssystem. Denna avvisande hållning till samhällsfinansierad ideell och religiös verksamhet av statskyrko- eller frikyrkomodell indikerar en desperat ambition att i någon mån reducera statens alltmera ovidkommande inblandning i privat-, familj- och församlingsliv.

I ett för vår materiella och andliga existens solidariskt beroende av varandra för det dagliga livets uppehåll, kan vi såsom individer skydda varandra för det datoriserade samhällets många omänskligheter och hjälpa varandra att överleva såsom personligheter utan att fullständigt deformeras av den apokalyptiska omstruktureringsprocess, som i hela världen historiseras inför våra ögon. Detta totalitära mönster med en hemlighetsfull talkombination som sitt speciella kännetecken formas lokalt och globalt i tiden.

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trålar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vild djurets namn eller dess namns tal."

En ny ekonomisk världsordning, skoningslös samhällsomvandling och avpersonifiering med oantastbar perfektionism. Männe Myrhult är ett av tecknen på väggen?

Då en frisk och vital oförvitlig sjutiofyrårig medborgare i en rättsstat med vårt samhälles traditioner släpas inför domstol för första gången i sitt liv därför att han låtit den kristna tro, som format hela hans stillsamma och lojala liv och gett honom sin hembygds grundmurade förtroende som en hederlig och rättskaffens man, ta sig konkret uttryck i en väl genomtänkt och prövad god gärning han upplever såsom sin kallelse och kristna plikt, ger samhällets reaktion ett plågsamt intryck av inhuman och tendentiös troskamp kamouflerad av hårt dragna paragrafer.

Beslutsfattarna menar att endast döden kan tvinga samhället till reträtt. Tidigast då kan det nämligen ges sitt formella bifall åt det som är Gustav Larssons högsta vilja att genomföra under sin livstid. Därför att redan mäktiga och rika skall kunna bli ännu mäktigare och rikare, underkändes hans gåvobrev, därför att några alldeles för svaga och fattiga vänner åtagit sig väsentliga förpliktelser tillsammans med honom och valt att dela hans livs betingelser och för hans återstående tid befria honom från ensamhetens risker och påfrestningar, blir han tilltalad såsom

fortsättning sidan 27

SKRÄMMANDE FAKTA

En inledande sammanfattning av ett specialnummer om AIDS i en av världens ledande vetenskapliga tidskrifter 1988 börjar så här: "Av de ungefärligen 50 000 rapporterade offren för AIDS i USA har cirka hälften dött, och ingen enda har botats. Dessa och andra siffror om AIDS och dess överföringsvägar har spritts och även tagits emot i vida kretsar, men har uppenbarligen inte gjort tillräckligt starkt intryck på folk för att ändra beteendet i befolkningens högriskgrupper. SCIENCE chefredaktör lägger i en ledare till, " kunskap garanterar inte motivation till förändring inför mäktiga biologiska drifter".

Om människor, som stirrar en mycket plågsam död rakt i ansiktet, inte har kraft att ändra sitt beteende, måste vi då inte anse dem som biologiskt determinerade att gå döden till mötes? Om vi inte kan ändra oss inför den konkreta dödsrisken, hur skall vi då kunna göra det inför statistiskt sannolika katastrofer av ett långt mindre påtagligt slag? Är vi så hårt styrda av våra safter, att vi är oförbätterliga?

(ur "Lärobok inför 90-talet" av Gunnar Adler Karlsson) ■

FORTSATT KAMP FÖR VILLKORLIGT FRIGIVNA

Under sommaren har maranatafolket i Sverige och Norge haft celebret besök av ordföranden för kommittén för mänskliga rättigheter i Dominikanska Republiken, dr Ramón Martínez Portorreal. Denne, i sitt land väl kände och skicklige advokat, informerade en hel del om rättsliga problem i Dominikanska Republiken, och då särskilt kampen för de tre fångna bröder församlingen i flera år kämpat för. Femton år har de suttit fängslade för ett mord som andra både begått och erkänt. Och elva av åren satt de utan rannsakan och dom. Portorreal beskrev och betonade betydelsen av församlingens engagemang för orättfärdighetens offer, i kamp mot korruption och rättsröta. Ett engagemang som man fått betala med det kännbara priset av pastor Arne Imsens utvisning ur landet.

Många bataljer hade Arne Imsen och dr Portorreal för de nu frigivna bröderna.

Tillsammans åkte Arne Imsen och dr Portorreal till Genève för att där i internationella organ presentera de fängslade brödernas rättsvidriga situation. Både Internationella Juristkommissionen och FN:s kommitté för Mänskliga Fri- och rättigheter har åtagit sig att kämpa för de tre männens upprättelse, då de nu är dömda i landets alla instanser utan att saken fått någon opartisk och saklig prövning.

För det långväga besöket uttryckte organisationernas företrädare både förvåning och respekt: "Det är inte vanligt att människor engagerar sig så för medel- och maktlösa stackare som är orättvist behandlade", uttryckte Internationella Juristkommissionens sekreterare, i det att hon tackade för besöket som stimulerade till fortsatt kamp för orättfärdighetens offer.

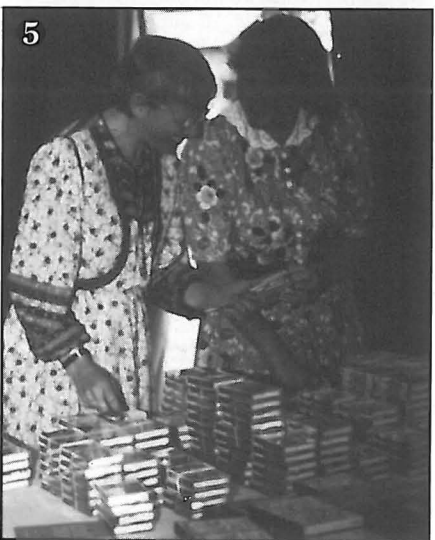
Resultatet av dessa internationella organs förmåga att utöva påtryckningar anar vi, eftersom fångarna det gällde, tre veckor efter detta besök i Genève äntligen blev frigivna — efter femton år. Domstolsbeslutet på villkorlig frigivning, kom egentligen den 28:e april.

Våra bröders sak kommer under hösten att tas upp i FN. Det räcker nämligen inte med att få villkorlig frigivning för den som i femton år suttit oskyldigt anklagad och dömd. Det måste bli en frikännande dom! ■

GUD, MAKT OCH PENGAR

Denna höst erbjuder Arbetarnas Bildnings Förbund en kurs om "Gud, makt och pengar". I kursprogrammet informeras man om att kursen handlar om "religion och tro i kritisk belysning. Utövar Livets Ord och andra sekter systematisk hjärntvätt som kan leda till ett beroende lika starkt som alkoholismens eller narkomanens? Är den religiösa draperingen bara ett sätt att dölja det verkliga intresset: Pengar!"

Eftersom just ABF genom denna kurs vill kritiskt ganska förment suspekta metoder hos vissa religiösa grupper, kanske man kan undra över deras egna hundratusentals tvångsanslutna fackföreningsmedlemmar som betalar obligatorisk avgift till ett politiskt parti de inte ens frivilligt anslutit sig. Här kan inte den politiska draperingen dölja det verkliga intresset... ■

"Nu är det SÄRI

Särlaregnets tid var mottot för Maranatafolkets sommarkonferens 1990. Ett nytt årtionde markerades med att påminna om särlaregnets tid. Särlaregn betyder upphävande av dom och med därav följande löfte om gottgörelse för det som gått förlorat under tiden i fångenskapen. Det är bibeln som ger oss den betydelsen och vi är tacksamma för att det finns tillfälle till gottgörelse för förlorad tid och förlorade möjligheter. En chans till. En förnyad vision och en fördjupad kallelse.

Eftersom jag personligen bara "dimpit" ner i konferensen och var glad över förmånen att åter träffa människor jag inte sett på länge, och uppleva syskongemenskap, finns det en liten risk att det blir för mycket känslor med i bilden. Men man kan inte bortse från dem. Måste inte även Gud ibland vända sig till känslan innan han får hand om förstånd och vilja?

Enligt min mening var det en ENORM konferens – den kommer vi att minnas länge och glädja oss åt visioner som sedan förverkligades till mission. För många var det startskottet för ett mera hel-överlåtet liv, ett mer brinnande intresse för evangelisation och mission, och ett

förnyat böneliv. För nog var bönenätterna något alldeles speciellt, framför allt för alla dem som utkämpade sin kamp med Gud och där många kallelsekriser förde med sig en ny vilja att tjäna Jesus Kristus i den uppgift han anvisar den som på allvar frågar efter Guds vilja.

De unga märktes på ett mer påfallande sätt än annars. Det lyste om dem och vittnesbörd och sång framfördes med gripenhet och värme och man upplevde det brinnande hjärtat bakom.

Ett speciellt möte var tisdagens möte med dess tema om helbräddagörelse. Alf Peterson predikade, eller rättare sagt samtalade på sitt själavårdande sätt med publiken. Med alltför många missbruk i åminne har många människor inte vågat omfatta tron att det faktiskt finns hälsa i Jesu namn. Det var en befrielse att höra budskapet framföras så enkelt och utan högljutt framförda klyschor och på ett sätt som gav människor tro att också uppleva hälsa. "Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor dem lade han på sig..."

Missionen fick en central plats, då det ju också är maranatafolkets hjärteangelägenhet. Det var många re-

AREGNETS TID!"

Text:
ULLA
NÄSHOLM

presentanter från Dominikanska Republiken och Nordafrika och de kunde samfälligt vittna om Guds trofasthet i *allt*. De många utländska gästerna hade inga svårigheter att få tolkhjälp till de mest förekommande språken, engelska, spanska och arabiska.

Några asylsökande bl a från Irak och Libanon som tillfälligtvis bor på Pilgrimshem i Stockholm var också med under några av dagarna. En av dem blev även döpt under konferensen.

Det blev också en återförenandets vecka, då syskon som inte varit med under många år kom och sökte förnyad gemenskap. Det var många enskilda, men också en hel församling som hade beslutat att de skulle återknyta kontakten med syskon de inte träffat på 20 år, var representerad med åtta personer. De delade med sig av erfarenheter i vittnesbörd och medverkade med sång.

Monica och Gunno Andersson var värdpar för veckan och de hade gjort och gjorde ett gott arbete och fick alla att trivas och känna sig hemma.

Från Norge kom Pilgrimsfolket på Brandbu. Jan Egil Hafsahl talade över ämnet: "Ett annorlunda folk" – ett tema som han också vidrörde i

sin undervisning vid ett av sina besök i Santo Domingo.

Arne Imsen betonade i sin undervisning vikten av att vårda det inre livet för att kunna gå vidare. Gud kallar oss att gå längre på trons väg, att förnyas, växa till och låta Guds ord utföra verket i våra hjärtan till fördjupad tjänst i Guds rike.

Ett konkret evangelisationsinitiativ togs i form av beslut att införskaffa en stor buss för resor till olika platser, först i Sverige och sedan i Europa med början i Paris där Fathai (se vittnesbörd på annan plats i tidningen) är stationerad.

Arne Imsen fyller 60 år i oktober, en sak som han påminde konferensdeltagarna om. "Ge mig denna möjlighet att evangelisera", vädjade han. "Det är den gåva jag helst av allt önskar. Tillsammans kan vi betala av den fruktansvärda skuld vi har till människor som ännu inte fått höra evangelium. Låt oss göra något *nu*."

Och var det inte mest angeläget att påminna sig om det som dröjde kvar i våra hjärtan och sinnen efter veckans slut: Evangelisation och mission. Kallelsen till själavinnare och själavårdare kvarstår. Låt oss var och en gå in i uppgiften och vara med och bärga in slutskörden för Guds rike.

① Roligt och spännande är det alltid att vara på barnmöte. Här lyssnar barnen andäktigt på Christina Gustafsson.

② Så här glada var Eva Mari Imsen och Britta Hellström.

③ Inbjudan till konferensen gick ut på gator och torg av ivriga gatuevangelister.

④ Glass ÄR gott, tycker Karl Magnus Hellström.

⑤ Kassetter direkt från mötet fanns att köpa. May Grethe Norberg och Stina Fridolfsson står glatt till tjänst, för dem som vill ha inspelningarna med sig hem.

⑥ Solfrid och Peder Blom bär fram sonen Kristoffer att välsignas i församlingen.

⑦ Martin Johansson, Alf Peterson och Robin Widén anför sången vid dopförrättningen.

⑧ "Hållen fästet tills jag kommer..." kampsång sjungen på svenska och arabiska.

⑨ Glada och tacksamma för den goda maten, tar Elon Römer och Torsten Gustavsson itu med den stora disken.

FÖLJA LAMMET VART DET GÅR – *det ger skörd för evigheten!*

Moussa, kristen arab i Nordafrika, presenterade vid inledningen av ett missionsmöte under maranatafolkets konferens i Latorp hur han tillsammans med trossyskon i sitt hemland funnit den enda framkomliga vägen till sann mission:

Begreppet MISSION har blivit diskuterat och debatterat i alla sammanhang och på olika sätt. Man har delat upp begreppet i "inre" och "yttre" mission, man har fingrat på Guds verk på alla sätt – och det är mänskligt att vi vill blanda oss i. Jag läste någonstans om att VÄNTA PÅ GUD – aldrig kan vara bortkastad tid. Vi har så bråttom, vill se snabba resultat och göra stora, märkvärdiga saker som man kan se upp till. Men det gäller att vänta på Gud.

I de sammanhang som vi arbetar gäller det att vänta på Gud. Den som har bråttom kommer att få jobbigt. Men den som väntar på Gud och har lärt sig trons hemlighet: Att följa Lammet vart det går, som det talas om i Bibeln, kommer att få välsignelse.

Mission innebär att vittna; berätta vad man upplevt, sett eller läst i bibeln. Budskapet har enorma konsekvenser för individens liv.

Tron måste ta hänsyn till konsekvenserna. Men inte bara det, utan också ta hänsyn till Guds möjligheter.

"*Mig är given all makt i himmelen och på jorden*", sa Jesus efter att ha gått korsets, dödens och uppståndelsens väg. Så det är inte tomma ord, utan verklighet, det Jesus sa till lärjungarna: "*Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån förden skull ut och gören alla folk till lärjungar.*"

Det är ibland frestande att drömma om stora ting. Man ser så väldiga saker som händer, och man börjar tänka på möjligheten att sådant skulle hända också i mitt hemland. Gud får gång på gång påminna mig: "*Var trogen i det lilla, så ska du bli satt över vad mera är.*"

I mitt land har vi inte den frihet som ni har i Sverige och västvärlden

i övrigt. Vi skulle önska att få arbeta på ett annat sätt, mera fritt, men Gud har andra planer. Han vill göra oss ödmjuka och lära oss att vänta på Honom, och vara trogna i det lilla. Vi har sett att Gud inte är överksam. Han verkar på sitt sätt. Jag tror att det kommer att bli en underbar skörd på det Ord som sås ut.

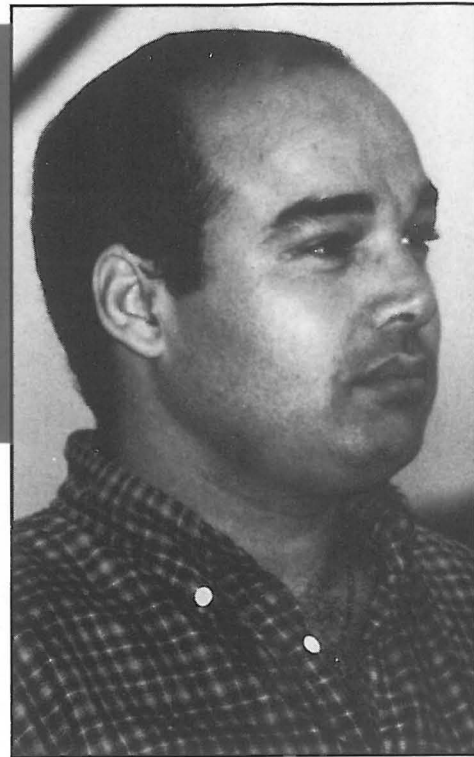
TILLBAKA TILL ORDET

Mission kan diskuteras på många sätt, men vi måste lyssna till vad Bibeln säger. Vi måste tillbaka till Guds Ord.

I Romarbrevets tionde kapitel behandlar Paulus detta ämne på ett mycket klart sätt. "*Men den rättfärdighet som kommer av tro säger så: 'Du behöver icke fråga i ditt hjärta: Vem vill fara upp till himmelen (nämligen för att hämta Kristus ned)? ej heller: Vem vill fara ned till avgrunden (nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de döda)?' Vad säger den då? 'Ordet är dig nära i din mun och i ditt hjärta (nämligen ordet om tron, det som vi predika).*"

'Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom ifrån de döda, då bliver du frälst. Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig, och igenom munnens beaktelse bliver man frälst. Skriften säger ju: 'Ingen som tror på honom skall komma på skam.' Det är ingen åtskillnad mellan jude och grek; alla hava ju en och samme Herre, och han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom. Ty 'var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst'."

Detta berättar alltså Paulus om vägen till frälsning, och redogör alltså om att det handlar om hjärtats tro och att bekänna att Jesus verkligen dött för våra synder och uppstått för vår rättfärdiggörelse.

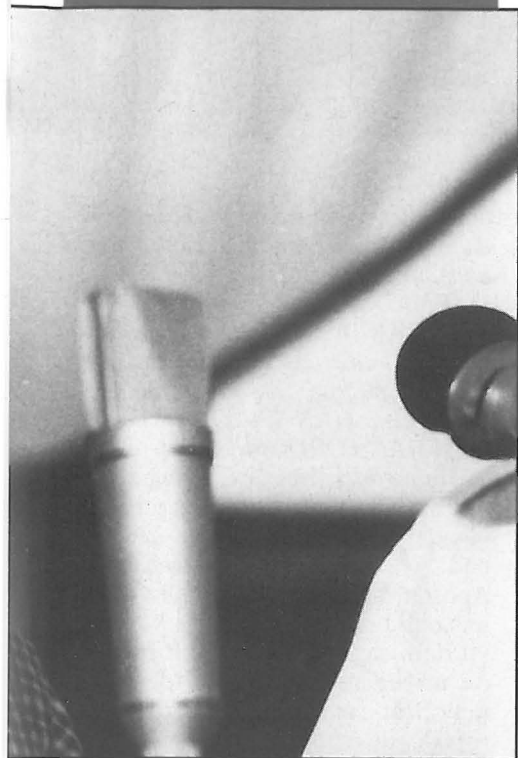

"Men huru skulle de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade? Och huru skulle predikare kunna komma, om de icke bleve sända? Så är ock skrivet: 'Huru ljuvliva äro icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!' Dock, icke alla hava blivit evangelium lydiga."

Det finns ett sammanhang: Tro – och sedan predika. Vittna vidare till andra människor som inte hört eller har hört på fel sätt. Som blivit låsta i ett system; religiöst eller politiskt. Men vi kommer och berättar vad bibeln säger. Här är Jesus Kristus! Det är inte katolikernas eller kyrkornas Jesus, det är inte västvärldens, islams eller judarnas Jesus. Det är bibelns Jesus! Vi upplever att Guds Ord verkligen är levande och kraftigt. Det verkar!

Jag har bevis på att Guds ord verkar. Varje pånyttfödd kristen är bevis på att Guds Ord verkar. Men det måste predikas på rätt sätt. Då kan vi räkna med att Gud kommer att frälsa människor. Inte till att bli västerlänningar eller något vi format ramen för hur det ska gå till. Gud vill frälsa människor. Han vill att de ska komma till tro på den som blev sänd. Det finns nämligen ingen väg utanför Jesus Kristus. Om vi inte predikar Jesus – vem ska vi då predika?

–Jag blev ANDEDÖPT i cellen!

FATHI är en av dem som fått sitt andliga hem hos Moussa och de trossyskon som samlas med honom. Fathai har med ett dyrt pris fått betala att han lämnade sitt liv åt Jesus. Men vi som träffade honom på konferensen, och ytterligare en vecka på Bällsta Missionscenter i Stockholm, förstår att han aktar det han vunnit långt mera värt!

Fathi berättade gripande om sin väg till frälsning och vi låter här MR:s läsare ta del av hans skildring:

Jag kommer från Nord Afrika och har växt upp i ett islamiskt hem. Min far var präst i en moské och lärde mig bedja redan som liten. Jag hade respekt för Gud och försökte verkligen närma mig Gud genom min religion.

När jag blev vuxen, fick jag arbete som fiskare på havet. Båten jag jobbade på, hamnade i Marseille. När jag gick omkring där, såg jag några ungdomar som stod och sjöng. Sången handlade om att Jesus är vägen, sanningen och livet. Det var första gången jag hörde namnet Jesus på detta sätt. Jag gick närmare, och lyssnade på sången.

Men när jag hörde att sången handlade om Jesus, reste sig mitt inre i protest, och jag kände att jag ville försvara Islam, och gå emot dem. En ifrån gruppen kom fram till mig och började prata med mig om Jesus. Han lyckades inte så värst bra, eftersom jag gick emot honom hela tiden. Han lämnade i alla fall en adress till mig, och sa att om jag någon gång skulle vilja veta mer om Jesus, var jag välkommen.

Jag gick tillbaka till båten, gick in i min hytt och stängde dörren. Jag tog fram Koranen och sade till Gud: "Du får visa mig vägen genom Koranen. Jag har nu hört talas om Jesus, men vad säger du?" Så gick jag igenom Koranen, och letade rätt på alla verser som talar om Jesus.

När jag läste dessa verser i Koranen, kom jag underfund med att det faktiskt stod att Jesus hade dött. Då började jag fundera, och började tro på att Jesus verkligen har dött.

Därefter kände jag att jag ville gå tillbaka till mannen jag träffat på torget. Jag hade en inre längtan efter att få höra mer av vad han hade att säga om Jesus. Genom denne man kom jag så till tro på Jesus Kristus, och lämnade mitt liv åt honom. Från den dagen har jag upplevt att satan är verksam. Jag hade inte haft några speciella problem förut. Vi förstår ju att om någon kommer till tro på Jesus Kristus, blir satan vred.

Jag begärde att få bli döpt i vatten.

Den dag jag döptes, kom jag så sent tillbaka till båten, att jag förlorade jobbet. Då började en röst inom mig säga: "Se där, när du nu har bytt religion blir livet svårt för dig. Du kommer att möta många problem." Jag hade en fruktansvärd inre kamp. "Är det verkligen rätt det jag gör? Är jag på rätt väg?" undrade jag.

Jag ringde till min syster som bor i Frankrike, och sa att jag hade blivit en kristen. Då ringde hon till min far och berättade detta.

När jag nu förlorat mitt jobb på båten, tänkte jag att jag måste återvända till mitt hemland. Men jag var rädd. Vad skulle jag som ensam, kristen, göra i Nordafrika? Hur ska jag leva? Men en som var med i den kristna gruppen jag träffat i Marseille, hade adressen till en troende vän i mitt hemland. Och han sa: "Du kan kontakta den här brodern!"

När jag kom hem, visste jag inte om att min far fått reda på att jag blivit en kristen. Det första pappa sa till mig, var: "Hur kan du byta religion så där?" Jag älskar min far mycket och han älskar mig. Min far grät. Det var en mycket skakande upplevelse. Och pappa sa: "Du har två saker att välja mellan. Om du vill bo kvar hemma, måste du komma tillbaka till Islam. Vill du fortsätta som kristen, måste du gå hemifrån."

Jag kände då ingen kristen i mitt hemland, men letade rätt på adressen jag fått av brodern i Marseille, och den jag träffade tog mig med hem till Moussa och Noomi.

Det var första gången jag träffade en landsman som bad i Jesu namn. Jag blev mycket glad. Det finns ju kristna även i mitt hemland! Jag anslöt mig till gruppen av kristna, och började växa till i tron mer och mer. Det var i där jag fick en bibel på arabiska, och jag läste mycket i den på nätterna. När jag läste, talade ordet till mig.

Jag hade en fästmö och vi hade planerat att gifta oss, det var bara 25

Fortsättning sidan 30

Särilaregnet, höstregnet eller det sena regnet (the latter rain, på eng.) har blivit sinnebilden för den Andens utgjutelse som sker i de yttersta dagarna. Denna period inleds redan på den första pingstdagen i Jerusalem i och med Andens utgjutelse och församlingens födelse. Och genom hela historien har en rännil flutit fram där andefyllda kristna funnit sin väg utanför stelnade samfund och traditioner. De har funnit att där Andens liv flödar, är behovet av samfundsledningar och organisationer minimalt. Den Helige Ande är en mycket god organisatör som väcker och kallar människor i de mest skilda sammanhang för att föra in dem i den plan som Gud har för varje speciell tid. I 1 Kor 12:18 står det: "GUD har insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt som HAN har velat." Där börjar det som vi kallar väckelse. Guds folk skakar stoftet av sig och går in i den andliga maktposition som Gud har bestämt om församlingen i tiden. I de sista av dessa yttersta dagar är detta särskilt angeläget. Behovet av utrustning, nådegåvor och fungerande tjänster är större än någon gång tidigare, eftersom ondskan så fräckt har flyttat fram sina positioner och ökat i intensitet. Djävulen vet att hans tid är kort.

Men Jesus utrustar tjänare och tjänarinnor på ett sätt som är nödvändigt för den upptrappade striden. Han rustar en stor skara frimodiga vittnen för 1990-talets väckelse och skördeperiod. Självt har han sagt: "Mig är given **ALL MAK**T i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andens namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se jag är med eder alla dagar intill tidens ände." – NU är det särilaregnets tid!

SÄRLARE

När Herren åter upprättade Sion, då voro vi såsom drömmare. Då blev vår mun uppfylld med löje och vår tunga med jubel; då sade man bland hedningarna: "Herren har gjort stora ting med dem". Ja, Herren har gjort stora ting med oss; däröver voro vi glada.

Herre, upprätta oss igen, så som du återför bäckarna i Sydlandet. De som så med tårar skola skörda med jubel. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar." (Ps. 126)

Det är oerhört viktigt att förstå vad Herren vill göra nu. Vi har gått in i 90-talet och möter en situation, inte minst i ungdomsvärlden, som i många avseenden är helt katastrofal. Rastlöshet och psykiska problem går allt längre ner i åldrarna. Årligen tar 200 barn under 14 år sitt liv i Sverige.

Men det måste väl ändå vara så att vi skall få vara med och rädda en skara innan Jesus kommer igen. Men den räddningsaktionen kräver någonting mer än den vanliga lunken i traditonell kristen verksamhet. I den psalm vi läst ser vi att de som "jublande bar sina kärvar vid skördetiden", hade "gråtande gått åstad med sitt utsäde."

Men själva upptakten till den här psalmen är en tillbakablick. En påminnelse om hur Gud har verkat i historien. Och ur den andliga torka och nöd som var rådande växte det fram en längtan. Man började tala och drömma om det Herren hade gjort, man började jämföra sin historia med nuet och såg att det fanns ett stort glapp där emellan. Men man blev inte resignerad och nerslagen så att man slog sig ner i pessimism och svärmod utan man började ropa till Gud.

Samma historiska situation finner vi i Hab. 3:2–6: "Herre, jag har hört om dig och häpnat. Herre, förnya i dessa år dina gärningar, låt oss förnimma dem i dessa år. Mitt i din vrede må du tänka på förbarmande. Gud kommer från Teman, den helige från berget Paran. Sela. Hans majestät övertäcker himmelen, och av hans lov är jorden full. Då uppstår en glans såsom av solljus, strålar gå ut från honom, och

han höljer dem i sin makt. Framför honom går pest, och feberglöd följer i hans spår. **HAN TRÄDER FRAM – DÄRMED KOMMER HAN JORDEN ATT DARRA**, en blick – och han kommer folken att bäva. De uråldriga bergen splittras, de eviga höjderna sjunka ned. **HAN VANDRAR DE VÄGAR HAN FORDOM GICK."**

"Han träder fram och därmed kommer han jorden att darra." Jag tror det var det här man upplevde när man bad i den första församlingen. Apostlarna kom tillbaka "till sina egna" och berättade vad som hade blivit dem sagt; de hade blivit förbjudna att hädanefter tala i "det namnet". När församlingen hörde detta ropade de endrättigt till Gud. Det upplevdes av dem som en katastrof. De levde för att föra evangelium vidare. Det verkar som om det var deras huvudsyssla – att föra ut evangelium. De ropar i Apg. 4:24–31:

Huvudsyssla – att föra ut evangelium

"Då de hörde detta, ropade de endrättigt till Gud och sade: "Herre, det är du som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är. Och du har genom vår fader Davids, din tjänares mun sagt genom helig ande: Varför larmade hedningarna och tänkte folken fåfänglighet? Jordens konungar trädde fram och furstarna församlade sig tillhoppa mot Herren och hans smorde..

..och nu Herre, se till deras hotelser och giv dina tjänare, att de med all frimodighet må förkunna ditt ord, i det att du utträcker din hand till att bota de sjuka och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn."

När de hade slutat att bedja, skakades platsen, där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige Ande, och de förkunnade Guds ord med frimodighet.

Han träder fram och därmed kommer han jorden att darra. Det var det han gjorde, han trädde fram, och platsen där de var församlade den skakades som av en jordbävning.

GNETS TID!

Predikan av
PER ARNE IMSEN

Det är det här vi behöver vara med om att Herren får träda fram på det här sättet. Han träder fram när Guds folk kallar på honom. De bad och de ropade. Herre sträck ut din hand till att röra vid de sjuka och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn. Och apostlarna blev frimodiga. De bjöd de sjuka bli friska som Jesus hade gjort. Människor som alla visste hade varit sjuka restes upp genom Herren Jesu Kristi namn och så blev det ett vittnesbörd för många människor.

Visionär bön

Herren vill bekänna sig till sitt namn, på ett för oss helt nytt sätt. Något mer än vi tidigare varit med om. Han vill räcka ut sin hand. När gjorde han detta? Jo, när församlingen satte sig i rörelse genom att börja bedja ivrigt och visionärt. När längtan, hungern och törsten gjorde bönen intensiv och uthållig.

Där har vi hemligheten och jag upplever att det börjar hända mycket på det här området. Det är många som börjar bedja och bedja på ett nytt sätt. Vi upplever redan hur det börjar ske saker, otrosmurarna börjar raseras. Och vi vet att evangelium skall nå också till andra områden som förut varit stängda och omöjliga.

Det är fantastiskt att se en ungdomsgeneration som går in i detta. Hur de tar det här på allvar. Hur de beder och fastar för att Herrens vilja skall få ske. Vi har fått stridsvapen som är så mäktiga

att de kan nedbryta fästen. Herren har gett oss det. Låt oss använda dem och vi skall se hur Guds ord kommer att gå fram med makt.

Jag blev så fruktansvärt omskakad då jag såg en av dagstidningarna förra veckan där det stod om två pojkar i USA som hade lyssnat till rockidolerna "Judas Priest". De hade lyssnat till budskapen som fördes fram i sångerna. Några texter uppmuntrade till självmord och glorifierade döden. Och åter och åter kom det igen: Gör det, gör det...

Under musikens påverkan sedan de intagit öl och marijuana tog de med sig ett gevär och gick till kyrkan. De ställde sig på kyrktrappan och tog geväret och sköt sig genom hakan – först den ene, så den andre. Den ene dog direkt, den andre dog senare. Han fick tillfälle att tala om vad som var orsaken till att de handlat så. De hade lyssnat till sina idoler och intagits av budskapet de framförde.

Kallad till människofiskare

Det blev så fruktansvärt omskakande för mig. De står på kyrktrappan. Den som hade nått ut med sitt budskap var den herre som kommit för att stjäla, slakta och förgöra. Han hade lyckats övertyga ungdomarna vad de skulle göra. Jag upplevde det som en fruktansvärd anklagelse.

Satans tjänare nådde fram med sitt budskap och ungdomarna förfördes till att ta sina egna liv. Där på kyrktrappan fanns ingenting

som trängde utanför kyrkmurarna, som kunde få dem att vända om och befrias från det demoniska inflytandet de blivit utsatta för.

Hur är det, hur många ungdomar i vår direkta närhet, blir förförda av djävulen? Deras liv förstörs och det slutar i katastrof för den ene efter den andre. Var är de som skulle representera honom som vill ge LIV OCH ÖVERNÖG AV LIV.

Var är de någonstans? Var finns de? Har du sett dem där ute där de verkliga behoven finns? Har du någon gång hört Herrens kallelse? Var det inte detta som låg i kallelsen när vi tog emot honom och upplevde frälsning. Var det inte människofiskare vi skulle bli?

Var det inte det kallelsen innebar?

Eldsvittnen

Herren måste få göra något helt nytt med oss. Han måste få frälsa oss igen. En total frälsning som innebär "att frambära oss själva som ett levande heligt och Gud välbehagligt offer". Att inte tänka på vår bekvämlighet och allt det som tar tiden ifrån oss. Herren vill göra oss till eldsvittnen, som är fyllda med Herrens ande, på ett sådant sätt att vi kan besegra de demoniska krafter som verkar i vår samtid. Herren vill göra det. Han vill använda oss, han vill fylla oss med sin ande på det sätt som skedde i den urkristna församlingen. "Och det skall ske i de yttersta dagar

Fortsättning sidan 28

Se hur himlen av nåd sig upplåter!

Fröjda dig du Sions barn, var glad i Gud
Sitt höstregn en törstig jord han ger.
Det är gottgörelsens tid för Kristi brud,
När från höjden särlaregnet flödar ner.

Kör:
Se hur himlen av nåd sig upplåter

Nu strömmar Guds särlaregn ner.
Vi av Andens rika liv uppfylles åter,
Hälsa och kraft han ymnigt ger.

När i Israel man led av år i torka
På Karmel Elia spanade.
Han hör bruset och ett moln han ser långt borta,
Snart från höjden särlaregnet flödade.
I förväntan stor man bad på övre salen,

Om Anden, som Jesus lovat ge.
Det blev rörelse och liv i hela staden,
När från höjden särlaregnet flödade.

Herren Jesus sina nådegåvor giver,
I tjänsten inviges fler och fler.
Nu han rustar dem som ber om det med iver,
När från höjden särlaregnet flödar ner.

PER ARNE IMSEN

FOLKFÖRDÄRVAREN

"MARANA,TA eller Tidstecknens vittnesbörd om att vår Herre Jesu Kristi tillkommelse är nära" heter en bok skriven av GUSTAF A TÖRNKVIST. MR har valt att publicera utdrag ur kapitlet "Folkfördäraren, den stora skökan". Behövdes detta väckelsebudskap 1919 – hur mycket mer behövs den då inte nu?!

För att kunna fatta ställningen i världen, är det nödvändigt att minnas en stor faktor i utvecklingen av det onda, nämligen "den stora skökan, som, tronar vid stora vatten, hon som jordens konungar hava bedrivit otukt med, och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna. – Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust" (Upp. 17:1,2; 18:3).

Var återfinns denna sköka? I romerska kyrkan, säges det. alldeles riktigt, endast att det icke är herr Rom, som kommer under den benämningen och som avses med denna folkfördärare. Ty hon har "dötrar", och vi få nog i sanningens intresse erkänna, att dit hör all fallen eller förvärldsligad kristenhet, antingen den är till finnandes i Lutherkyrkan, Frikyrkan, Missionskyrkan, Metodistkyrkan, Baptistkyrkan eller

vad de nu heta. Varje samfund eller religiös grupp eller individer, som icke tillhöra något samfund, äro del av denna sköka just så mycket som de äro delaktiga av vilddjursanden, som regerar i världen. Liksom församlingen är Guds hemlighet, så är skökan djävulens hemlighet. Och hennes inflytande i världen är stort och förskräckligt.

Det är ett förunderligt samband mellan denna fallna kyrka och de världsliga makterna, vilka alla ha del av vilddjursanden. Liksom människans sista varder värre än hennes första, från vilken den orene anden har gått ut men kommit tillbaka med sju andra andar, som äro värre än han själv, så synes det, som om onskan icke kunde utveckla sig till sin yttersta spets utan genom en förening mellan en avfallen kristenhet och vilddjursmakten i världen.

Det var icke länge efter det kyrkan ingått förening med världsmakterna, förrän följderna visade sig i att kyrkan berusade folken, så att världen sov i ruset under tusen år. Den-

na sköka, med vilken jordens konungar hava bedrivit otukt, har städse tjänstgjort som präst i världens tempel. Hon har alltid varit redo att välsigna vad som helst världen funnit för gott att göra. Har det varit att förfölja de sanna Guds barn, så har hon läst välsignelsen däröver. Har det gällt krig och krigsutrustningar, så har hon varit med om och välsignat världens företag. Blevet det populärt att tala om och arbeta för allmän avväpning och världsfred, vore hon med och jakade även till det som en annan papegoja, som inte vet, antingen hon skall hålla sig fast med klorna eller näbben. Men det är nog helst med "näbben" hon håller sig fast, ty "prästen och klockarn och hunn', de tjäna fö'a mä mun".

Vi tala om, att det nu för tiden icke är någon förföljelse mot de kristna, Nej, tacka för det, då de gå med på snart sagt vad helst världen vill ha dem till. Men vägra att dansa efter världens pipa, och du skall icke behöva vänta länge, förrän världen kommer att visa vilddjurständerna. Senast häromdagen meddelades i tidningarna, att England håller på att sätta i ordning Dartmoor straffängelse, som byggdes för mer än ett århundrade sedan att rymma franska och amerikanska fångar, för sådana som av samvetsbetänkligheter vägra att bära vapen, och i det kristna Sverige får allt nu och då värnpliktsvägrare avtjäna straff för sin vägran. Likaså i Amerika.

Medan Guds församling, antingen den bestått av några få förföljda individer, som hava gått omkring i fårskin och gethudar, nödlidande, plågade, misshandlade; vilka världen icke är värdig, kringirrande i öknar och berg och jordens klyftor, eller av en jämförelsevis större skara, som åtnjutit större yttre lugn, alltid haft till mål att vittna om Herren Jesus och vinna människor för hans rike, har skökans strävan städse varierat efter den smak, som varit rådande i världen. Än har hon förföljt Herrens trogna, liksom en Saulus, än har hon varit likgiltig för hela mänskligheten, och när det på sistone har kommit till folkvålde – eller Laodiceiska tiden, har hennes nit blivit riktat på att giva folket vad det vill ha, icke vad det behöver, nämligen Guds ord.

Fortsättning sidan 22

Ställ upp för dina barn!

I Pilgrimsskolan vill vi fostra våra barn till gudsrikes – medborgare, som tror på Gud som skaparen och upprätthållaren. Det blir också, mera angeläget att bli sina barns förebildare när man själv har hand om undervisningen – och det är ju viktigast!

MARITTA PRYBIL berättar om sina erfarenheter i hemundervisning för sina barn.

Det gäller Pilgrimsskolan – det gäller dig! När jag tänker efter är det Pilgrimsskolan vi som familj har att tacka för att vi upplevt Maranata. Dvs – skolfrågan ledde oss till Maranataförsamlingen.

Vi hade på egen väg försökt ordna för vår dotter Angelica, på bästa sätt. Vi skrev insändare i tidningarna och "Upprop för kristen skola". Vi var också med om att starta ett projekt för kristna skolklasser i statens skola. (Detta omfattade även förskolan). Vi bodde då i Eskilstuna och där lyckades vi varken starta kristen skola eller kristna skolklasser.

Det slutade med att vi flyttade från vårt radhus till ett hyreshus nära en skola där Angelica i alla fall skulle få en kristen lärare. Men vi var inte nöjda med resultatet. Vi fann att läraren hade "ingen nytta" av sin kristna bekännelse i skolan. Hon var helt bunden av vad skolöverstyrelsen, skolans ledning och föräldrarna tyckte om att låta den personliga övertygelsen få färga undervisningen.

Så en dag hittade jag en tidskrift i en buske på vägen hem från kyrkan. "Midnattsropet" hette den. Stridsropet kände jag till, men det här "ropet" hade jag aldrig stött på (eller hört). Det var en fängslande läsning. Jag upptäckte att det fanns människor, som brottades med skolfrågan precis som vi. Hemundervisning – vad kunde det innebära? Jag upplevde att vi fått bundsförvanter. Men eftersom vi var med i en ekumenisk församling, gick vi till en stadsdelskyrka alldeles i närheten, och Mid-

nattsropet verkade så fientlig till kyrkan, i allmänhet och svenska kyrkan i synnerhet, fick saken bero.

Det skulle dröja två år innan jag var mogen att ta upp saken igen. Under tiden köpte jag Midnattsropet ibland i affären "Nytt och Begagnat" och pratade lite med maranatavännerna som stod där.

Motståndet

Jag bestämde mig direkt. Då kom reaktionen och motståndet i församlingen. Det kom inte när jag for till en baptistkyrka och lät döpa mig, efter 7 års brottnings med dopfrågan. Sánt kan man ha överseende med i ekumenikens namn. Men att ta sina barn ur statens skola (Stefan skulle börja i 1:an och Angelica i 4:an) och isolera dem hemma. "Det kan aldrig vara nyttigt", resonerade man.

Just vid en kritisk tidpunkt, när vi stod inför det avgörande beslutet, fick Angelica, då 10 år, en syn som har hjälpt mig många gånger. Vi bad tillsammans och efter det sa hon: "Jag såg hur det skulle bli." Hon hade sett två barn, en pojke och en flicka. Flickan drog pojken på en sparkstötning på en smal stig, kantad med vassa törnbuskar. Det var snöstorm. Men det gick stadigt framåt! "Så kommer det att bli", sa hon med övertygelse. Gud hade visat oss detta

i förväg, för han visste bättre än vi, vad vi ger oss in på.

Varför det då så viktigt att vi undervisar barnen i församlingen? "Skolan skall fostra", hette en skrift som skolöverstyrelsen gav ut för ca 10 år sedan. Vad vill statens skola fostra fram för slags människor? Samhällsmedborgare som underordnar sig vad den sekulariserade skolan bestämmer är bra.

Gudsrikets medborgare

Men vi vill fostra fram Guds rikets medborgare. I Pilgrimsskolan får barnen lära sig tro på Gud som Skaparen och upprätthållaren av sin skapelse och utifrån den kunskapen läsa: historia, biologi, geografi, samhällskunskap osv. De får också undervisning om Jesus Kristus som Frälsaren, vilken gör bibeln till den mest intressanta av alla böcker, både vad gäller människans historia och nyttig kunskap om livet nu. Den helige Ande lär oss också pedagogik, om vi beder honom och ger honom det förtroendet.

Men det är klart att undervisningen kräver mycket tid och krafter. För en del blir det mer eller mindre ett heltidsjobb. Andra stöttar med bara någon lektion i veckan. Eftersom Pilgrimsskolan är ett av flera arbetsområden i församlingen kan inte alla arbeta med det direkt. Någon måste laga mat och städa alla gemensamma utrymmen. Vi har hotell, bageri som skall skötas. På något sätt är vi ändå alla involverade. Om inte annat så med våra böner och offer.

Jag undrar om inte förbönen är det viktigaste? För det är hela tiden en kamp mot onda makter, som märker att de förlorat greppet om våra barn. Och motståndarna vill med alla medel få oss att ge upp den här kampen.

Fortsättning sidan 28

Det blev en oförglömlig

Foto: PER ARNE IMSEN

Vi lagade mat, diskade och städade. Sjöng och vittnade på gator och torg. Allt tillsammans. Det var verkligen en endräktig skara ute i ett angeläget ärende.

På Brännebacken, vid Väner-ns strand samlades vi, veckan efter midsommar, för att göra någonting för Jesus. I förväg hade vi försökt planera allt så noga som möjligt. Vi hade faktiskt också varnat varandra: "Det kommer att bli ett hårt arbete, kom med bara om du känner att du helhjärtat vill satsa för evangelium".

Nu var vi alltså här, med all vår bävan och alla våra förväntningar. Vi visste att syskonen hemma i våra församlingar och storfamiljer stöttade och följde oss med sina tankar och förböner, dessutom betalades en stor del av veckans omkostnader av Maranataförsamlingen i Stockholm.

Med oss hade vi 8 000 traktater, som nu skulle spridas över västgötabygden under några korta dagar.

Vi fick en oförglömlig vecka! Många tack borde riktas till alla de som var med och gjorde den möjlig. Men jag tror att Herren själv kommer att välsigna dem.

Programmet blev hårt, vi tog oss inte tid att bada, sola eller se på turistattraktioner, som ju Västergötland verkligen är späckat av. Det

mest typiska för denna "arbetsvecka", var att vi gjorde allt tillsammans.

Vi var ett 35-tal som fick nötas mot varandra, mycket intensivt, trängas i bilarna och samsas i köerna såväl till bespisning som toaletter. Vi lagade mat, vi diskade, städade, sjöng och vittnade, och vi upplevde verkligen att vi var en endräktig skara, ute i ett underbart ärende.

Här intill har vi saxat några av de ungas vittnesbörd. Väckelsemötena hölls i Falköping och Göteborg. Dessutom sjöng vi på torget i Lidköping, Falköping och Göteborg. Även i Köpstad, Skara Sommarland fick vi möjlighet att sjunga och vittna.

I samband med möten och traktatutdelning mötte vi många längtande människor, en och annan rasade i vredesmod över oss, men de flesta var mycket tacksamma att möta en hälsning från Jesus.

Vi ser en mogen skörd, vi ser även en ungdomsskara, som står redo att inbärga den. Tag din plats i ledet, kärl läsare!

MÄRTA BERG STRÖMMARE

Alf Peterson anför ungdomarna som har möte i Bert Karlssons "Sommarland".

ULRIKA LUNDSTRÖM: – Det finns ingenting utan Gud

"För att vi ska vara fria har Kristus frigjort oss, stå därför fasta och låten icke något nytt träldomsok läggas på eder."

Jag är uppvuxen i Maranata,

men kom ifrån vid 15-årsåldern. Allt var nytt och jag visste ingenting om vad som fanns utanför.

Jag hade varit frälst och andedöpt, haft glädje i Gud, och så försökte jag mäta den lyckan med världens lycka. Det gick inte, för det fanns ingenting som kunde uppväga.

Det fanns en kort glädje, men den tog slut, och så blev det ännu svårare. Det finns ingenting utan Gud.

Nu har jag blivit frälst igen och bestämt mig för att leva för Gud. Tiden är kort och vi har inte lång tid på oss, det gäller att vi frågar varje dag: "Var står jag idag, Gud? Vad vill du med mitt liv, Gud?"

evangelisationsvecka!

ELISABETH JOHANSSON: – Gå ut på gator och gränder!

"I sägen ju att det ännu är fyra månader innan skördetiden kommer. Men se, jag säger eder, lyften upp edra ögon och se på fälten, hur de hava vitnat till skörd."

Skörden har vitnat och det är väldigt kort tid kvar innan Jesus kommer. Jag vill verkligen uppmana var och en att gå ut på gator och torg och tala om Jesus, så att vi kan bärga in den här sista skörden

MARTIN JOHANSSON: – Vad vi sett och hört – om det vittna vi...

Jag har fascinerats av en berättelse i bibeln. Det är Jesus, som på en sabbat botar en man som varit blind sedan födseln. Naturligtvis retar det många människor att det sker på en sab-

bat, då skulle man ju inte göra något, då skulle man bara helga Gud. Men Jesus gör detta.

Folk runt omkring förundrade sig, funderade naturligtvis, hur kan det komma sig att du blivit frisk, att du fått din syn tillbaka? Vad har hänt, vad har han gjort med dig?

Man går så långt att man drar honom inför de skriftlärde och ställer samma fråga; "Vem var det som gjorde det här?" Mannen säger: "Det var Jesus". "Men han är en syndare, säger de då, 'hur kan du låta en syndare göra något för dig?' Då svarar han: 'Jag vet inte om han är en syndare, men jag vet att han gett mig min syn tillbaka'."

Då kallar man på hans föräldrar och frågar: "Är det här er son som var född blind?" De svarar: "Ja, det är vår son, han föddes blind men nu har han sin syn. Hur vet vi inte, men han har den." De skriftlärde frågar

än en gång: "Hur gick det till, vad gjorde han?" Och än en gång svarar mannen: "Vem han var det vet jag inte, men ett vet jag, han var från Gud!"

Det där har gripit tag i mig. Många gånger möter vi människor som säger: "Men hur är det med det ena och det andra, och varför går det till på det sättet?" Då står man där och funderar. Ja, hur är det egentligen? Jag vet inte hur det är med allt, men ett vet jag, han är från Gud och han har frälst mig!

Och det står om apostlarna när de rest upp en lam man, att de blir dragna inför rådsherrarna, som frågar: "I vems namn har ni gjort det här?" I Jesu Kristi nasareens namn, svarar Petrus och Johannes och blir strax förbjudna att tala i det namnet. "Vad vi har sett och hört", säger apostlarna, "det kan vi inte låta bli att vittna om. Ni får själva döma om det är rätt inför Gud, men vi fortsätter, i Jesu namn."

På något sätt känns det som om det här är vår situation idag. Man möter frågorna: "Tänk om det här är rätt, eller det där är rätt o s v. Jag känner att jag vill inte gå in i den diskussionen, jag vill tala om vad Gud har gjort. Han har frälst mig, han har återupprättat mig och gett mig människovärde. Jag vill proklamera Jesus Kristus som förlossare, frälsare, helbräddagörare, som livet själv. Gud välsigne dig att få komma in i den här strömmen, den dubbla livsströmmen, där Jesus Kristus blir livet som porlar fram inom dig."

MIRJAM JOHANSSON: – Vi har något att se fram emot

Vi har hört att Jesus snart skall komma tillbaka. Det upplever vi nog och tror och längtar efter allesammans, men vi måste också leva som om vi trodde på det. Lösa allt som

binder oss så att Jesus kan finna oss lösta och redo att möta honom.

Jag upplever för min del att vi måste göra så mycket som möjligt, vi måste vinna många innan han kom-

mer.

Det är en sak jag tänkt så mycket på nu när jag snart skall sluta skolan. Om jag inte var frälst skulle jag inte våga se framåt, jag skulle inte våga tänka på vad som skulle hända nästa dag, vad som skall ske i framtiden. Tänk att vi som frälsta, vi kan med frimodighet se framåt för vi har något att se fram emot! Någoting underbart!

TORE BJÖRKLUND: – Människor behöver ett rakt budskap

Jag är tacksam att jag får vara med på vägen. Det är snart sju år sedan jag lämnade mitt liv åter till Jesus Kristus. Redan som 13-åring fick jag ett möte med Herren då jag kom

till ett Maranathamöte. Där fick jag lyssna till ett budskap som avslöjade mig totalt, och som gjorde att jag kände det svårt i mitt inre. Det stod klart för mig att jag var en syndig människa och att jag måste omvända mig till Jesus Kristus.

Jag stod emot det trycket då, men en liten tid senare kunde jag inte längre. Min kompis tog sitt liv och detta gjorde att mitt liv rasade samman. Jag kunde inte fortsätta att leva så, som jag hade gjort. Jag böjde knä hemma och bad Jesus om frälsning. Han frälste mig och så blev jag döpt det året. Men världen lockade och drog och jag kom ifrån gemenskapen. Jag drog ut i världen och sökte lyckan där.

Men för sju år sedan kom jag tillbaka till Jesus. Den dagen var fantastisk, jag fick verkligen komma hem igen. Sedan dess har jag sökt, det har brunnit en eld i mitt hjärta – att få en gemenskap, att få vänner att kämpa tillsammans med, mot målet. Att tillsammans söka vinna människor för Gud, att verkligen peka på att Jesus kommer snart. Jag har varit och "kollat" på det mesta.

Men för två år sedan kom jag till Latorpskonferensen, för att också där "kolla in läget". Det var något i mitt hjärta som sa att jag skulle åka

Fortsättning nästa sida

Fortsättning från föregående sida

dit. Jag minns att jag grät i bilen hem. Det här var vad jag hade sökt! Inte organisationen kanske, men visionen, inriktningen och det målet som dessa vänner hade framför sig. Här var det och jag grät och bad att jag måtte komma in i det.

Nu har jag tagit ett steg att kämpa för Gud, med mina vänner här. Den här veckan kommer att bli en början till något nytt. Hela ungdomsskaran skall verkligen bli eldsfacklor, som ska sätta människor i brand för Gud. Vi har hört att Jesus snart skall komma och alla tecken visar att han kommer mycket snart. Låt oss då offra våra liv för honom, i den tjänst där han vill ha oss!

Och min älskade vän, som sitter fast i olika saker, men är kristen och kanske vill göra något för Gud, du har bara att ge dig ut på gator och gränder och tjäna honom. Gör det! Han behöver arbetare med ett rakt budskap, som kan komma ut i slummen och allt elände som finns i denna tid. Vi har ju verkligen någonting att ge dem. Vi har Jesus Kristus, han som har befriat oss från dessa destruktiva makter. Vi kan med Jesu Kristi makt lyfta upp människorna och ställa dem på klippan. Vilken vi har att stå på! Jesus är den klippan.

RAKEL HAFSAHL:

–Tänk att få vara med i skördearbetet!

Vi kom till denna arbetsveckan med stora förväntningar, och jag är verkligen glad att jag fick vara med. Denna vecka har varit den mest meningsfyllda i mitt liv – att få vittna

om Jesus – att kunna få ge någon ett hopp, nu i denna hopplösa tid. Det, att vinna själar för Gud, att få vara med i den stora inbärgningen, det är väl det största som vi kan få göra!

ROGER LINDROOS:

–Jesus kommer tillbaka

"Se, det kommer, ja det fullbordas, säger Herren, Herren. Detta är den dag om vilken jag har talat."

Det är alltså den dag då Jesus skall komma tillbaka och då blir det härligt för oss. Nu ska vi kämpa så att vi får många med oss.

Hur skall vi få plats med all packning? undrar Tore, en aning bekymrat. Foto: Fredrik Simu

MIKAEL HAFSAHL:

–Ta emot evigt liv!

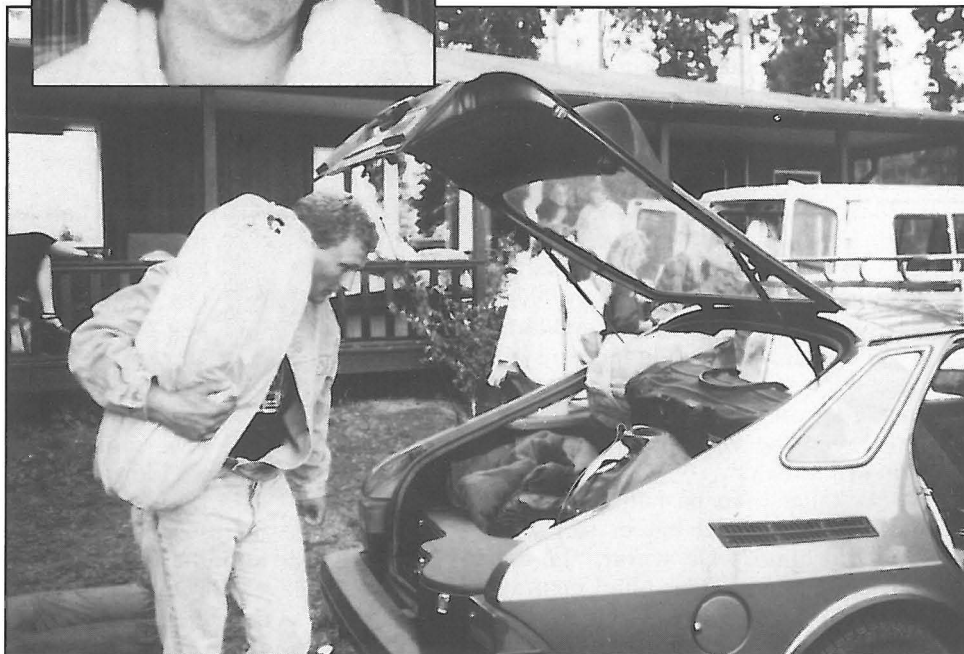

"Varen så till sinnes som Jesus Kristus var, han som var till i Guds skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes mätto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden, på korset.

Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn som är över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen, och deras som äro under jorden, och för att alla tungor skola bekänna, Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre." "Och detta är vad han själv har lovat oss – det eviga livet".

Vi kan vara väldigt glada, vi, som är frälsta, för vi har det här löftet att vi ska få evigt liv. Om du inte har det, borde du ta emot det med en gång.

Märta – en av initiativtagarna till evangelisationsveckan passade på att fylla 45 år. Här hyllas hon av de andra ungdomarna.

ILSE-MARIE STRÖMMARE
intervjuar HEGE ASPRUSTEN.

Hege från Brandbu i Norge, var en av de entusiastiska ungdomarna som medverkade under veckan. Jag bad henne berätta lite om vad hon tyckte om att ha en sån här vecka.

– Det var fint att vi kunde samlas så många ungdomar på detta sätt och åka ut till olika platser och berätta om Jesus.

Ar det något speciellt du minns från veckans händelse?

– Sista kvällsmötet i Göteborg tyckte jag var mycket fint. Alla väntade att något skulle ske. Vi fick möta Gud och prisa honom på ett speciellt sätt. Det var underbart.

Minns du någonting som var dåligt?

– Nej, allt var positivt och jag har bara fina minnen från veckan.

Men det här med att bo så många olika ungdomar på samma plats, var inte det jobbigt?

– Det kan kanske tyckas så, men jag tycker det gick otroligt bra!

Tror du att ni nådde ut till några människor under den här veckan?

– Ja, det tror jag, det kom väldigt mycket folk på mötena och det är ju ett tecken på att budskapet nått fram. Folk var väldigt öppna och tog glada emot våra traktater. Jag träffade ingen som var negativ till traktaterna.

Kändes det inte jobbigt att så få vuxna var med under veckan?

– Nej, för på så sätt fick vi ungdomar ta ett mycket större ansvar och se till att allt fungerade så det blev en bra vecka.

Skulle du vilja vara med om en sån här vecka igen?

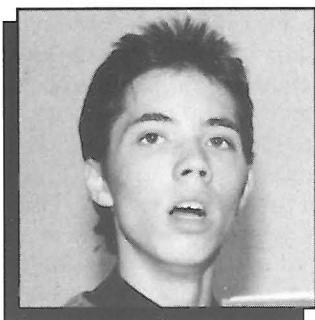
– Ja, hemskt gärna! Det var kämpefint!

Ett tiotal tält löste bostadsfrågan för många. Middag serveras vid långbord på altanen.

Fredrik Simu, 18 år:

-Bryt sönder dina rockskivor!

Satan har ett mäktigt verktyg som tjänar hans syfte att sprida sina lögnar och förgöra människoliv – Rockmusiken!

Men det finns en väg ut ur denna onda fantasiverklighet. – JESUS! Han som sade: "Jag är vägen, sanningen och livet."

När jag var 13 år gammal följde jag med Pingstkyrkan på en skidresa till Norrland. Den resan betydde mycket för mig.

På kvällarna efter hemkomsten från skidbacken hade vi kvällssamlingar då dom sjöng och pratade om Jesus.

Dagen innan vi skulle åka hem frågade jag pastorn om jag kunde bli frälst. Pastor Saxby bad till Gud för mig och jag bekände Jesus som min frälsare.

Men efter några år gick någonting snett. Trots att jag blivit både frälst och döpt så började jag gå mindre och mindre i kyrkan och vara mer och mer ute med mina gamla kompisar på kvällarna. Jag blev mer och mer blind för vad som var rätt och fel för en kristen och till slut så var

jag tillbaka där jag börjat.

Jag lyssnade en hel del på hårdrock, liksom de flesta av mina kompisar. Inte den råa, vilda typen av rock, utan den mer melodiösa typen. Men efter en tid blev rocken hårdare och "tyngre" allteftersom man vande sig vid den. Den sista tiden innan jag s.a.s "vaknade upp" lyssnade jag en hel del på s.k "Doom metal".

Denna typ av rock karaktäriseras av ett långsamt tempo och ganska "mörka" och dystra texter. Hårdrockens texter är oftast mycket mörka och pessimistiska och sällan finns det något hopp eller lyckligt slut i dem. Oftast är det så, att melodin bara tonas ned utan att ge lyssnaren svar på någonting.

Rent demoniska texter finns det massor av exempel på. Nämnas kan

tex låtarna "Bewitched", "Dark are the veils of death" och "Incarnation of evil". Alla tre skrivna av den svenska gruppen Candlemass som spelar just "Doom metal". Denna s.k Doom metal handlar hela tiden om mer eller mindre rent ockulta företeelser. Jag har svårt att finna ord för att beskriva hur mörka och ondskefulla dessa texter är. Det är någonting helt utan like!

LIVSFÖRAKT OCH PESSIMISM

De i mina ögon mest hemska texterna är de balladliknande sånger som handlar om, eller inbjuder till självmord! Till exempel den amerikanska gruppen Metallica som på en av sina skivor har en låt som heter "Fade to black". Den låten dryper verkligen av livsförakt och pessimism och slutar med att personen i berättelsen tar livet av sig med orden:

"Death greets me warm, now I will just say goodbye...", d.v.s "Döden hälsar mig varmt, nu skall jag bara ta farväl...".

Jag skall redovisa ytterligare några exempel för att ni skall förstå vad detta verkligen rör sig om.

"Pt.9. Through the infinite halls of death", (slutet): "Doomed to hell. Misery and death. Pain and sorrow. The air was poisoned by the smell of burning flesh. I saw the beast. A great shadow, surrounded by black demons. Satan he laughed as he saw me burn...", "Dömd till helvetet. Misär och död. Smärta och sorg. Luften var förgiftad av stanken av brinnande kött. Jag såg vilddjuret. En enorm skugga, omgiven av svarta demoner. Satan skrattade då han såg mig brinna".

De flesta texter koncentrerar sig runt samma tema: Satans och Dödens makt samt Helvetet.

Ytterligare en text där satan tycks tala direkt till lyssnaren är låten "Bewitched" där man sjunger följande: *"Sing with me, meet your destiny. Set yourself free to the magic. So come with me, my kingdom to see. Believe me you're captured my friend...So take my hand and understand that no-one will see you again"*, *"Sjung med mig, möt ditt öde. Öppna dig för magin. Följ mig, för att mitt kungarike se. Tro mig, du är fångad min vän...Så tag min hand och förstå att ingen kommer att se dig igen"*.

Det är ju en helt uppenbar uppmaning till självmord. (Bewitched betyder 'Förhaxad'). Ytterligare en text som inbjuder till självmord är "Dark are the veils of death" som slutar: *"Open hidden doors within your mind, sail with Charon, sail into destiny. Accept your death and make it to your own choice"*, *"Öppna en gömd dörr inom dina sinnen, segla med Charon, segla in i ödet. Acceptera din död och gör den till ditt eget val"*.

Fortsättning sidan 29

LYDNADENS

Det gäller att välja rätt. Vem ska vi följa? Vem ska vi identifiera oss med? Hur ska vi välja rätt i vägskälen?

I Bibeln får vi se den väg som JESUS har gått för oss, men vi får också se den väg han bestämt för dig och mig individuellt.

Det är lydnadens väg.

VÄG

PREDIKAN av
FOLKE JAKOBSSON

Vi har fått mycket som många andra inte fått sig givet. Vårt land har blivit framgångsrikt; med hög standard. Vi har fått stora möjligheter och friheter att röra oss inom alla områden.

Tusentals människor som levde på Jesu tid följde Mästaren från Galiléen. Han var en "publikmagnet" – skarorna såg det speciella han hade. Ryktet om Jesus spred sig som ringar på vattnet, allt från den dag han började sin verksamhet, sedan han blivit döpt av Johannes i Jordan. Hans verksamhet blev allt mera analyserad. Hans rykte nådde prästerna, stora rådet, översteprästerna, och så småningom Pilatus. Säkert hade vi också velat vara i närheten, när Jesus utförde alla sina förunderliga gärningar bland människors barn.

Jesus kom för att ge sitt liv och fullborda det uppdrag han var kallad till. Snart började Jesus tala om att Människosonen måste gå bort. För lärjungarna var detta ett nytt tal. Och när Jesus talade på detta vis, glesnade skarorna omkring honom. Förr hade Jesus talat i liknelser. Nu började han tala om sin kropp: Människosonen måste lida. "Den som inte äter mitt kött och dricker mitt blod har ingen del i mig" sa Jesus.

Processen går vidare. Till och med Jesu egna lärjungar kom till ett vägskäl: Skulle de fortsätta följa Jesus? Judas Iskariot, han som var en av de tolv, valde på ett ödesdigert sätt. Något brast. Det står i Skriften att han öppnade sig för den onde: "Satan för in i Judas". Han gick till översteprästerna och sålde Jesus för 30 silverpenningar. Så valde Judas.

Petrus valde också. Han sa: Jesus,

jag ska följa dig ända till slutet! Han blev svårt provad på denna utfästelse. Det finns mycket att lära av dessa bibelberättelser. Både Petrus och Judas hade vandrat med Jesus i flera år, och ändå blev Petrus en förenkare och Judas en förrädare.

Vi måste alla välja vem vi ska följa och tjäna. Vi behöver ha en hög beredskap att ta emot undervisning, korrigering och förmaning, så att vi kommer rätt.

Bibeln talar om en skara vittnen som ligger under altaret. Tänk att de valde gå in under lidanden som för dem innebar att de fick göra samma erfarenhet som Jesus. De fick betala med sitt liv. De blev martyrer. Varför valde de denna väg? Vid någon speciell situation valde de att bli lika Jesus. De valde att följa honom. Det gäller att välja rätt. Vem ska vi följa? Vem ska vi identifiera oss med? Det finns så många att följa. Jesus talar om en annan, falsk messiasgestalt som kommer. Det handlar om Anti-krist.

Vem skall man lyda?

Hur ska vi välja rätt i vägskälen? I Bibeln får vi se den väg som Jesus har gått för oss, men vi får också se den väg han bestämt om dig och mig individuellt. Det är lydnadens väg. "Lydnad är bättre än offer". Vem ska man lyda? Man ska lyda lärarna i församlingen, och underordna sig dem, "ty de vaka över edra själar". Barnen ska lyda sina föräldrar, i Herren. Det handlar om små, enkla ting. Vad beror det på att människor som hör inte lyder? Man kommer inte vidare på trons väg, därför att man är olydig. Därför får man inte heller vara med om att utvecklas till gudsmänniska.

Vi läser om Jesus, hur han var lydig ända in till döden på korset. Vårt kristna liv hänger samman med vilka vi vill identifiera oss med. Till Jesus församlade sig syndare och publikaner. De kom till honom, och han kastade inte ut en enda.

Församla till Jesus

Gud har inte anseende till personen. Han favoriserar inte speciella människor. Vi har svårt att handla så. Det skiner igenom ibland, att vi varit för litet tillsammans med Jesus. Vi stöter bort människor i vår omgivning; sådana som Jesus tog hand om, drog till sitt bröst och tog tid med.

Det är viktigt att få rätt syn och rätt kunskap om vem Jesus är, så vi inte förlorar den oerhörda uppgift han kallat oss till. Jesus sa: "Den som inte församlar med mig, han förskingrar". Det är viktigt att församla till Jesus. Hur gör man det i denna tid? Det gäller att församla till den lokala församlingen och lägga ner sitt liv, med allt vad det innebär – dra in till centrum.

Den lokala församlingen är Kristi kropp och han är huvudet på kroppen. I vad som hände den första pingstdagen ser vi hur Jesus kommer igen i lärjungaskaran. "Petrus trädde fram jämte de elva". Där var brödragemenskapen upprättad. Det var en mun som talade, fastän man var tolv. Det går inte vinna seger om inte den lokala församlingen fungerar. Församlingen måste upprättas. "Se huru gott och ljuvligt det är att bröder bo endrättigt tillsammans." uttrycker David i psalm 133. Bo tillsammans! Han liknar det vid oljan som rinner ned över Arons skägg. Där möter vi en apostolisk gemenskap.

När provningar och förföljelse kom

över församlingen, skingrades alla andra ut över landet, men apostlarna stannade i Jerusalem. Brödragemenskapen blev upprättad, uppenbarad och gestaltad i Jerusalem.

Jesus talar om lejda herdar som flyr när de ser ulven komma, och lämnar fåren. Men apostlarna var inte lejda herdar, utan herdar efter Guds sinnelag. Äkta herdar, som inte flyr fältet när prövningar kommer. Gud vill upprätta oss på detta sätt. Det måste bli ett församlande inåt. Ett dagligt församlande, som börjar med enkla ting: Vi samlas till morgonbön, osv.

Brödragemenskap

Må Gud hjälpa oss att få koncentration i brödragemenskap, brödsbrytelse, undervisning och böner, och hålla fast vid detta! Då kommer frågorna om hur vi ska hinna alla arbetsuppgifter. Man måste offra något för att få tag i det som är av gudomlig kvalitet. Vi måste vara redo att lämna, bryta upp från det som splittrar och hindrar, för att få del av det gudomliga.

När offret är givet, då faller Guds eld på offeraltaret! Det är vår uppgift att sprida denna eld. Det är viktigt att denna heliga eld, som förtär allt kött, får brinna i gemenskapen och göra oss till hela, utvecklade, harmo-

niska personligheter.

Vi tror många gånger att vi ska kunna besegra Goliat, men förmår det inte.

Övad i strid

Vi måste först, liksom David, besegra varg och björn på hemmaplan, innan vi kan vinna sådana segrar. David lärde sig strida ute på betesmarkerna när han vallade faderns hjord. David hade övat sig i striden. Det räckte sedan med en sten för att fälla jätten Goliat!

Slutligen vill jag påminna om vad som står i Efesierbrevets femte kapitel: "Underordnen eder varandra i Kristi fruktan. I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare. Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män. I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingern och utgivit sig själv för henne till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka; fast – mer skulle hon vara helig och ostrafflig."

Petrus säger också, med tanke på den korta tid som är kvar innan Herren kommer: "Hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfuktan, medan I påskynden Herrens tillkommelse".

En hemlighet

Det är en oerhört hög tanke Herren Gud har om sin församling. Varje lem i församlingskroppen är en hemlighet, och Gud vill upprätta sin församling. Vi måste komma nära varandra, eftersom vi kommit nära genom Jesu blod. Gemenskapen ska byggas upp; inte som ett torn, men som en boning i anden. Vi ska fram-bära våra kroppar till offer i andlig tempeltjänst.

När vi kommer tillsammans, så är det inte för att trycka ner varandra, utan för att bygga upp varandra till en gemenskap där den helige Ande trivs och gåvorna är i bruk. Vi blir då en stad på berget. De levande stenarna är sammanfogade med varandra. Ingen mänsklig kraft eller makt, utan kärlekens Gud håller ihop alltsammans; ty den är fullkomlighetens sammanhållande band.

Tag emot Guds Ord, låt dig renas, låt dig uppfyllas, så blir du glad och salig!

En GENOMLYSNING från himlen!

Så här ungefär har jag tänkt:

Hur skulle det vara för oss – tål ditt och mitt liv en genomlysning från himlen. I Upp. står det att Jesus kom till de olika församlingarna och han såg långt mer än vad människor ser.

Hur är det med vårt liv? Är det så att vi lever upp till det som människorna tycker är bra. Vi är duktiga och snälla osv., men hur långt räcker det inför Gud. Det står om de olika församlingarna där Jesus erkänner att det här som du nu

gör är bra, men här fattas det och här felas det. Då kan vi inte komma med vår egen rättfärdighet. Den räcker inte för oss – tvärtom blir det sämre för oss.

Paulus säger så här: Jag vill bli funnen, icke med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen. Det var så enkelt första gången vi kom och blev frälsta. Det var genom tron och genom Jesu blod – därför att hans blod renar från all synd. Frälsningen tog vi bara emot och idag är det faktiskt samma sak i den fortsatta vandringen. Gud vill möta oss IDAG!

Text: LILIAN DAHLBERG

Missionsfältet har kommit till oss – rakt in i församlingens mitt!

Gårdsmöte på Bällsta Missionscenter.

Faktiskt var svenskarna i minoritet under helgens möten. Kl. 11.00 söndag förmiddag predikade Mose från Nordafrika. Med tanke på många araber som kommit till mötet – många av dem asylsökande från bl.a Irak och Libanon – talade Mose arabiska och tolkades till svenska av sin fru Noomi.

En av de asylsökande araberna har nyligen tagit emot frälsning och har också döpts i vatten. Andäktigt sjöng han med i den svenska sångboken, slog upp bibelcitaten i sin arabiska bibel och lyssnade intensivt och med öppet sinne till vad som sades.

Mose har ett pedagogiskt och genialiskt enkelt sätt att framföra budskapet. I få ord fångar han det väsentliga och kan givetvis också förstå hur en muslim tänker och reagerar.

För ungefär 15 år sedan upplevde Mose frälsning i församlingen dit han kom som tillfällig gäst och besökare. Sedan 8 år tillbaka bor och verkar han nu med familjen i sitt hemland. Svenskan är det inget fel på någon gång glider han över till svenska efter att ha lyssnat till översättning-en.

Predikan tolkades sedan till spanska och engelska för latinamerikan-ska och andra språkgrupper som var representerade.

De var inte heller så få. Två studenter hemmahörande i Dominikan-

ska Republiken där församlingen har ett missionsarbete; och ytterligare en, med sitt hemland i Colombia; kom till synes helt tillfälligtvis till Bällsta Missionscenter. I församlingen fick de kontakt med troende latinamerikaner, och fick höra frälsningens budskap. I fem timmar satt de sedan och samtalade med Arne Imsen. "Tänk att en RELIGIÖS människa kan ge svar på mina frågor", sa en förundrad student. "Jag tror på Gud och är nu inne i en pro-

cess för att kunna förstå mera", menade han. Studenterna kommer närmast från Sovjet där de studerar, och kommer nu att vara i Sverige under sina sommarferier.

Manuel från Equador tillsammans med sin ryska fru Elena var också med på mötena. Manuel är en vetenskapsman som studerat i Sovjet. Just nu bor han i Sibirien, där han bevis-tar en två-årig kurs.

För ungefär 10 år sedan kom Manuel till församlingen och blev frälst och döpt. Nu besökte han församlingen tillsammans med sin fru och det var för henne den allra första kontakten med evangeliska kristna.

I kvällsmötet blev Elena frälst. Allt var nytt för henne och hon lyssnade ivrigt till vad som sades. Där hon satt i bänken och lyssnade tog hon emot frälsning i Jesus Kristus. Man kunde se hur hon strålade i kapp med Manuel då de stod med upplyfta händer och prisade Gud i slutet av mötet.

I mötet hade bla Samuel predikat. Han är fostrad i kommuniteten i Santo Domingo där församlingen har sitt missionscenter.

Där satt vi svenskar förundrade och tacksamma över att få vara med och se och uppleva vad Gud gör ibland oss. I söndagens möten fick människor från sju olika länder (förutom Sverige) höra evangelium – några av dem för första gången.

"Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske..."

U.N.

Elena döptes fyra dagar efter sin omvändelse, dagen innan hon skulle tillbaka till Sibirien.

RÖSTER från Konferensen:

Syskonen från Hasslö sång och talade med stor entusiasm.

Från Hasslö, kom åtta personer till konferensen i Latorp. För 20 år sedan var de på maranatakonferens i Malmköping. Nu var de tillbaka till maranatasyskonen. Några av dem uttrycker sina upplevelser av konferensen så här:

Astrid Mårtensson, Hasslö: – SOM ATT KOMMA HEM

– Jag är ju född i Maranata och därför var det ett bönesvar att komma hit. Det var att komma hem. Så kändes det.

– För två år sedan var det möten i Karlskrona och där var jag med. Det visades en abortfilm som jag tyckte var angelägen. Jag sa verkligen ja och amen till allt och nu är jag så glad att vara tillsammans med syskonen igen.

Siv Abrahamsson, Hasslö: – EN LJUVLIG ATMOSFÄR

– För mig är det första gången jag är med. Det har varit underbart och en ljuvlig atmosfär. Vi fick inbjudan av Per Arne Imsen, och därför är vi här nu.

Gert Svensson, Hasslö: – KANDE IGEN TONGÅNGARNA

– Man känner att nåt är på gång. Mycket löses upp och spettas bort. Vi upplever det som Guds ledning att vi kom hit och får vara med i det nya skeendet. Vi kände ju igen tongångarna som vi försökt bevara under den här tiden som ligger bakom.

Lewis Karlsson, Hasslö: – TILLSAMMANS MED ETT FOLK PÅ VÄG

– Det började med ett möte i Karlskrona. Vi sökte upp mötet och hela församlingen upplevde det sedan som riktigt att vara med i denna sommarkonferens.

– Vi har fröjdats och rannsakat oss och tillsammans får vi nu vara ett folk som är på väg mot ett mål.

Manuel Rivera, Novosibirsk: – EN INJEKTION AV TRO

Manuel blev frälst och döpt på Gamla Bro för ungefär tio år sedan. Av och till har han besökt församlingen.

Han kommer egentligen från Equador, men har studerat i Sovjetunionen. De två senaste åren har han varit i Novosibirsk där han studerat geologi, men innan årets slut beräknar han och hans familj vara tillbaka i Equador.

– För mig är det här egentligen första konferensen jag är med i. Jag var med i Ljungsbro några dagar, men nu blev det mer komplett på något sätt och vi fick lyssna till olika teman.

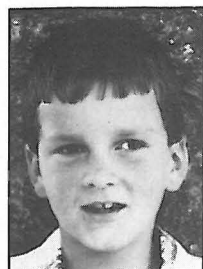
– Det som man först märkte var ungdomarna och deras vilja att tjäna Herren. Rent personligen var konferensen en injektion av tro och jag fick en stor dos av kärlek som kommer att räcka lång tid framåt.

Paulus Eliasson, Stockholm: – JAG BLEV ANDEDÖPT

Paulus är nästan nio år och han berättar om hur han upplevt konferensen:

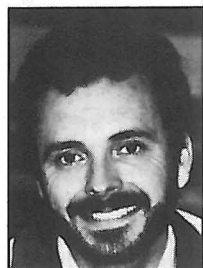
– Det var en bra konferens. Och det bästa var att jag blev andedöpt. Förut var jag så arg att jag inte blev det och bara de andra. Men nu är jag glad.

Rickard Löwstedt Göteborg: MÖTT GUD I BÖNESALEN

För Rickard är det första sommarkonferensen han är med på. Han beskriver sina intryck så här:

– Starkaste upplevelsen var helt klart bönesalen. Där har jag mött Gud mycket konkret. Det var ett övergripande allvar över hela konferensen. Man behandlade den närmaste tiden för Guds församling och det har varit ett ivrigt sökande efter profetiskt ljus.

Helena Wikström, Västerås: ÅTERFÅTT EVANGELISATIONSVERN

– För mig är det första konferensen jag är med i, även om jag varit på Bällsta Missionscenter någon gång. Starkaste intrycket på mig gjorde den otroliga iveren i bönen där många sökte Gud i bönesalen efter mötena.

– Jag har fått tillbaka iveren att evangelisera och upplevt att man måste älska Jesus mera.

Ivar Haugom, Biri, Norge: HELBRÄGDAGÖRELSE- FÖRKUNNELSEN VIKTIG

– Allt var fint på alla sätt. Andligt sett, men också det praktiska fungerade bra. Logi och mat var ordnat så fint, ja, det var verkligen bra.

Fortsättning nästa sida

–Tyckte också att det var viktigt med helbrägdagörelseförkunnelsen vi tog del av. Jag har flera upplevelser av det, men jag ska skriva om det till tidningen senare.

**Anders Blidberg, Göteborg:
ANDEDÖPT OCH DÖPT**

Anders går fortfarande i skolan och har ett år kvar i gymnasiet där han går fordonslinjen. Detta är första konferensen han är med om. Han blev både andedöpt och döpt under veckan och det var faktiskt synligt för oss att andedöpet förvandlade Anders. Han berättar om sin upplevelse av konferensveckan:

–Det var en upplevelse att vara med. Det var liv och rörelse på ett sätt som jag tycker om. Den här veckan har gett mig mer än ett helt år i Svenska kyrkan..

FOLKFÖRDÄRVAREN

Fortsättning från sidan 12

Genom samverkan mellan detta Babylon och hennes döttrar och världsmakten har det onda fått ett fasa-väckande välde över folken och en utsträckning, som man icke skulle kunna tro, om det icke vore bestyrkt på tusende sätt. Och det blodsdrama, som utspelas i världen i dag, är intet annat än den naturliga konsekvensen av denna oheliga allians. Det är sant, vad en författare säger, att "i stället för Kristi Ande har Europas överhet i stort sett vilddjurets ande och har ingjutit och vidmakthållit densamma hos hundratals miljoner undersåtar och åhörare, eller såsom Skriften säger, berusat, förtrollat och fördärvat jordens inbyggare och folk. Därför har Europas överhet största skulden till världskriget och till dess omätliga

GE UT och

**Att vara rik inför
Gud är inte detsamma
som att vara rik
på jordiska ägodelar.
De tingen förgår, liksom
gräset, vilket
idag står och i morgon
är borta.**

**Nej, vår rikedom
kan aldrig mätas på
mänskligt vis.**

Och en kvinna, som var hustru till en av profetlärjungarna, ropade till Elisa och sade; "Min man, din tjänare, har dött, och du vet, att din tjänare fruktade Herren; nu kommer hans fordringsägare och vill taga mina båda söner till trälar."

Elisa sade till henne: "Vad kan jag göra för dig? Säg mig, vad har du i huset?" Hon svarade: "Din tjänarinna har intet annat i huset än en flaska smörjelseolja."

Då sade han: "Gå och låna dig käril utifrån av alla dina grannar, tomma käril, men icke för få. Gå så in och stäng igen dörren om dig och dina söner och gjut i alla dessa käril; och när ett käril är fullt så flytta undan det." Då

gick hon ifrån honom. Och sedan hon hade stängt igen dörren om sig och sina söner, buro de fram kärilen till henne, och hon göt i.

Och när alla kärilen voro fulla, sade hon till sin son: "Bär fram åt mig ännu ett käril." Men han svarade henne: "Här finnes intet käril mer." Då stannade oljan av. Och hon kom och berättade detta för gudsmannen. Då sade han: "Gå och sälj oljan och betala din skuld. Sedan må du med dina söner leva av det som bliver över." (2 Kon. 4:1–7)

I det här bibelsammanhanget möter vi en kvinna i stor nöd. Hon har inte bara mist sin man, hon håller nu också på att förlora sina båda söner. Vi läser att hon i sin förtvivlan ropar på hjälp. Hon har valt att utgjuta sitt hjärta inför profeten i hopp om att han skall bistå henne.

Hos profeten finns ingen tveksamhet. Genast är han beredd till det som blivit hans livs kallelse – att he-
la och göra under utöver det vanliga.

Så ger han då kvinnan chans att inför honom lägga fram alla sina önskemål genom frågan: Vad kan jag göra för dig? Han lämnar inte henne endast med denna fråga för att sedan åt henne ordna resten. Han ställer ytterligare en fråga som egentligen gör profeten lika beroende av kvinnan som kvinnan av profeten:

–Säg mig vad har du i huset? Med andra ord, ge mig det du har, låt oss sedan se hur fortsättningen ter sig.

Kvinnan behöver inte lång betänketid. Hon är väl medveten om att

elände.

"Och i denna skuld till världskriget har den kyrkliga överheten den största andelen. Europas olycka är dess skenkristna och halvkristna biskopar och präster. Hade dessa i stället för sin världsande haft Kristi övervärldsliga Ande, då hade de i överjordisk kraft i alla land satt sig emot rustningar och krig och hellre låtit slita sig i stycken av en krigshetsad hop eller låtit steka sig på glödande järn, än att såsom de nu gjort, tåga inför eländet, och till och med energiskt hålla med och fösa på" (N.P. Wetterlund)

"De som bort vara världens ljus, ha ej sällan helt resolut ställt ljuset under skäppan och gladeligen tjänstgjort som trumslagare vid folkens marsch mot – fördärvet". (Sanningsvittnet)

du BLIR RIK!

Text:
**CHRISTINA
IMSEN**

hon egentligen inte har någonting hemma i sitt hus – dock med undantag av en måhända undagömd liten sak, en flaska smörjelseolja.

Profeten säger till henne: "Gå, låna dig kär! tomta sådana, av dina grannar, men icke för få.... Gjut så olja i dem.

Hur många kär! som här blir fylla med olja framgår inte, endast att oljans flöde var beroende av antalet tomta kär!. När dessa tog slut stannade också oljan av.

I det här läget söker kvinnan åter upp profeten som nu förklarar för henne att det som finns i kär!en är hennes och hennes söners framtida rikedom. Nu finns det möjlighet att betala skulden och sedan leva av det som blir över.

Att ropa är ju egentligen inget vanligt alldagligt sätt att uttrycka sig på. Ett rop påkallar vanligtvis uppmärksamhet av det ena eller det andra slaget. Ett rop sätts ofta i samband med behov av hjälp, fram- sprunget ur en nödsituation.

När människan vänder sig till Gud efter att hon i Hans eviga ljus sett vilken position hon är i inför honom, utlämnad åt sitt eget öde, utan hopp, utan chans att med egen kraft lösa sin situation, då stiger inte sällan upp ett rop ur hennes innersta, ett nödrop om hjälp och frälsning. Vem och vad är det då hon möter? Ja, egentligen hela himmelen där hon välkomnas hem efter en vandring på hopplöshetens ensamma stigar. Hon möter sin Skapare och

Fader. Hon räcks en genomborrad hand att fatta för resten av pilgrims- vandringen. Denna kärlek som möter henne är för henne egentligen ofattbar, men utesägligt underbar.

Så var den då uppgjord före tid- s-åldrarnas begynnelse denna fräls- ningsplan för det förlorade männis- kosläktet. Det som kunde göras var redan gjort. Vittnesbördet står kvar om Guds väsen och vem Gud egent- ligen är – Gud är kärlek! I Kristus har vi sett den förkroppsligad, i ho- nom såsom korsfäst för oss.

I sin storhet behagade det ändå Gud att frälsa individen. Kallelsen är och förblir högst personlig så ock förtroendet till tjänst. "Vad har du då mitt hjälpbehövande barn att ge mig ur dina innersta gömslen? Finns det kanske något du gömt undan, litet men ändå betydelsefullt och dyrbart i dina ögon?"

I överlåtelsens ögonblick till hans välsignande händer är undret redan ett faktum och kommer att förbli det för den som vågade ge allt". Här knyts osynliga, förtroliga band mellan givare och mottagare. Här sker det ett utbyte där himmelen blir del- aktig av något dyrbart och männis- kohjärtat av de himmelska välsignel- serna och den kärlek som blir driv- kraften för hela hennes liv och gär- ning. Den tvingar henne ut till sin omgivning, ty om den inte får sina objekt och mottagare tar den helt en- kelt slut.

Av kvinnan i texten lär vi oss – hon fick någonting genom något hon

gav. Hon blev så rik att hon egentli- gen skulle kunna försett hela sin omnejd med olja för resten av sitt liv. Men – det var just häri hennes rikedom låg. Hon var ingen stor- godsägare, denna kvinna. Hon var totalt utblottad, tills hon möter en "förlösare" av det lilla hon hade, som i rätta händer kom att visa sig bli till sådan välsignelse.

Säkert stod hon förundrad inför profeten med hela denna rikedom, nerlagd i lerkär!en. Från den här da- gen kretsade hennes hjärta och tan- kar förvisso bara runt dessa och ing- enting annat.

När Gud gör under med den män- niska som vänder sig till honom är det med lika stor förundran hon bes- kådar hans handlingssätt. Ett är dock visst: Att vara rik inför Gud är inte detsamma som att vara rik på jordiska ägodelar. De tingen förgår som gräset, vilket idag står och i morgon är borta.

Nej, den rikedom kan aldrig mätas på mänskligt vis av en jorde- vandrare. Det som vunnits genom outtröttligt sättningsarbete av dem som överlät sig själva och det de för- fogade över åt Gud, det kommer först att visa sig på evighetens mor- gon. Därför är också deras hjärtan där, ty det är ju där de har sina rike- domar.

Välkommen till årets

BIBELSKOLA
på **Bällsta MissionsCenter**

6 okt–4 nov '90

LÄRARE:

ARNE IMSEN, ALF PETERSON, GUNNO ANDERSSON, JAN EGIL HAF-
SAHL, PER ARNE IMSEN, KJELL HÄGERMAN, TAGE JOHANSSON,
MÄRTA BERG STRÖMMARE, FOLKE JAKOBSSON m fl.

Fr Missionsfältet i Dom. Rep: SAMUEL PIO PEREZ.

Dom och ödeläggelse väntar en värld i ka-
os och söderfall, där krig och terror ingår
som kuslig ingrediens.

Mer än någonsin är det viktigt att ta reda
på vad bibeln säger om framtiden och få
kännedom om vår profetiska uppgift. Därför
är det ytterst nödvändigt och angeläget med:

- **UTRUSTNING** för "den kamp vi har oss
förelagd..."

- **RÄTT KUNSKAP** inför olika företeelser i
tiden.

**GUDS ORD GER VÄGLEDNING OCH ORI-
ENTERING!**

För information och anmälän:

Maranataförsamlingen, Box 20134, 161 02 Bromma. tel 08-733 97 83

EN HISTORISK AUKTION

DET ÄR EN SOLIG LÖRDAG och lösöresaktion på Myrhults gård i Västergötland. Husgeråd, möbler, en antik chiffonje, vagnshjul, nya och moderna jordbruksredskap fyller gårdsplanen. Folket kommer uppför backen i klungor. Barn leker, bekanta möts och hundar skuttar omkring.

Det doftar av nygräddade våfflor med sylt och kaffe. Men det är inte som en vanlig auktion för det vilar ett heligt allvar över hela samlingen. Folk verkar lite osäkra. Man undrar och frågar. Någon skämtar grovt.

Och där står Gustav Larsson. Han har fattat sitt beslut, inte inför människor men inför Gud. Han säljer idag allt han äger som de första kristna gjorde. Allt går till Pilgrimsskolan. Idag bor Gustav Larsson på Latorp bland ett myller av barn i alla åldrar. Han är lycklig men framför allt – fri.

Däremellan rör sig folket, tittade på sakerna, berättade gamla minnen och drack en kopp kaffe. De flesta ville prata med Gustav som efter 75 år på Myrhult skulle bryta upp och flytta till Pilgrimsskolan på Latorp, den dröm som han nu får se förverkligad. På husväggen satt också ett collage ur Midnattsropet om Pilgrimsskolans ideologi och praktik, som många gick fram och läste.

I gräset satt några ungdomar med Per Arne Imsen i spetsen och spelade och sjöng väckelsesånger, och när tiden för auktionen var inne, inledes den med att Per Arne tillsammans med Stina Fridolfsson och Andre Widén sjöng sin i sammanhang-

et toppaktuella "Balladen om Gustav Larsson" med en för dagen speciellt nyskriven vers.

Sedan steg Bertil Fredriksson, Blommenhof, fram och började auktionen.

–Det här är ingen vanlig auktion, inledde han. Det är ingen sterbhussauktion, där den som har ägt sakerna ligger tre famnar under jorden. Vi har Gustav mitt ibland oss här idag, och inkomsterna från auktionen går oavkortat till Pilgrimsskolan.

–Nu börjar dom predika också! muttrade omedelbart en missnöjd röst.

Tydligen var det för mycket för honom att tio sekunder nödgas bli påmind om att han råkade vara vittne till ett unikt andligt och historiskt skeende, innan fyra timmars oavbrutet ropande av penningbelopp och föremålsbeskrivning började.

Det var faktiskt rent kusligt att möta många människors materialistiska fanatism och deras totala blindhet för ett andligt skeende av epokgörande betydelse. Naturligtvis trodde de inte på den helige Ande, vars utgjutande på pingstdagen fick så underbara och för alla synliga konsekvenser: "de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla" (Apg. 2:45). Men tydligen existerade det inte heller i deras begreppsvärld några sådana fenomen, som idealism, osjälviskt utgivande, nytestamentligt offrande och kärlek till trossyskonen. Nej, för de flestas tankebanor var saken klar; Gustav var lurad av smarta bedrag

Fortsättning sidan 26

Gustav gav bort sin gård till församlingen. Det möttes av protester, förföljelse och till och med polisanmälan. Trots att Gustav var aktad och respekterad i bygden, ställdes han inför rätta.

Man ville göra det omöjligt att leva efter den vision han sett i Apg 2; om de kristna som levde tillsammans och hade allting gemensamt.

Nu fick Gustav bli banbrytare för en ny tid och genom sitt initiativ vara med att forma och bilda Pilgrimsskolan.

Gustav

Brott: Han s

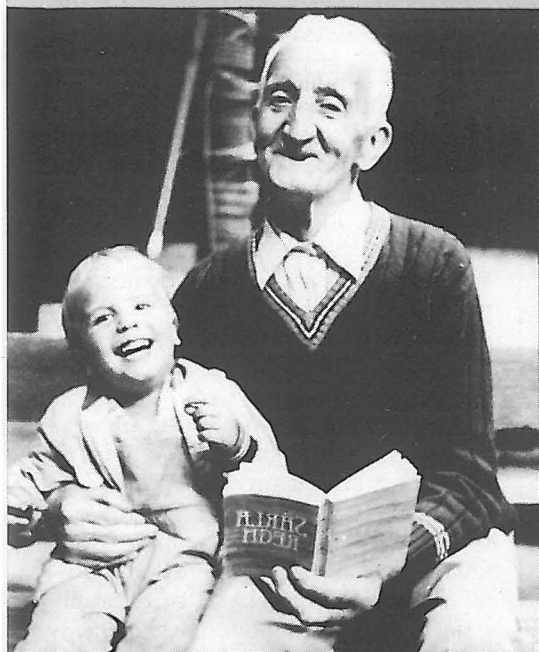
1974 började, den till Örebro helt nyinflyttade storfamiljen ha möten i olika förhyrda lokaler i centrala stan.

Det hade inte varit några Maranata-möten i Örebro på en tid. På Hertig Karls Allé hade man sedan något år, skruvat ner Maranata-skylden. Den verksamheten tynade sedan sakta bort för att sedan helt försvinna.

Men på Nygatan 30 hade några ungdomar från Stockholm flyttat in i ett rivningshus. Flera av dem nyfrälsta i den väckelse som svepte fram i Stockholm i början på 70-talet.

Auktion på Myrhult.

Han berättade vid ett senare tillfälle:

– Hela mitt troende liv har jag haft Apg 2 och den gemenskap det talas om levande för mig men sådant har man inte kunnat tala högt om. Och jag tror inte att vi handlade rätt i pingströrelsen i de här frågorna.

– Nu säger det ja och amen inom en när man ser en ny generation rycka fram och inta områdena.

– Vi har ju "idealsamhället i skriften..."

Men nu såg han ändå att han måste ta ytterligare steg. Gården där hemma måste komma i Herrens tjänst på ett mer konkret sätt.

Det dröjde inte länge förrän en storfamiljsgemenskap fanns också på Myrhults gård.

Gustav Larsson skänkte gården till Maranataförsamlingen. Men i och med detta blev Gustav föremål för förföljelse och trakasserier från myndigheternas sida i flera år framåt. Gåvobrevet ogiltigförklarades av Lantbruksnämnden. Man hotade med jordförvärvslagen. Då upprättade Gustav ett arrendekontrakt med Pilgrimstjänst.

Bulvanförhållande

Nu svarade Lantbruksnämnden med att ett bulvanförhållande förelåg och grävde fram en föga känd lag från 1925. Gustav blev polisanmäld för första gången i sitt över 70-åriga liv. Åklagaren fann misstanken styrkt och yrkade på att kontraktet skulle upplösas för att, om så skedde, tvångsförsälja gården vid en offentlig auktion varvid varken Gustav Larsson eller Pilgrimstjänst skulle

Foto: PER ARNE IMSEN

dömdes i tingsrätten

inkte sin gård till Maranata

I bottenvåningen inreddes ett bokcafé och snart lyste ur skyltföntren och från den stora ljusskylten: Maranata – Klara Toner. Med skarpa, röda och gula färger, som ett vägmärke. Många började söka sig till mötena. Flera bekanta ansikten dök upp, men också många nya. En äldre silvergrå man, som vi särskilt lade märke till, visade sig sedemera heta Gustav Larsson. Han var inte örebroare, utan hade åkt den 10 mil långa vägen från Älgårås bortanför Hova.

När det sedan framkom att 72-

åringen hade cyklat i 4 timmar för att komma till mötet och ämnade cykla tillbaka nästa dag på samma sätt, ja, då blev vi faktiskt förskräckta. Men det visade sig snart att denne man som var så annorlunda hade i sin ensamhet och isolering fostrats till en verklig gudsman. När han hörde budskapet förkunnas om uppbrott från den materialistiska livsstilen, för att förverkliga apostlagärningarnas gemenskapsideal, så det amen i hans hjärta. Detta hade han väntat på i flera år. Han var redan förberedd genom sin enkla livsstil.

få ge bud.

Då Lantbruksnämnden lämnade in anmälan motiverade nämnden sitt beslut bl a med att en ungdomsverksamhet i Maranatas regi inte visat sig vara särskilt önskvärd ur allmän synpunkt.

Man frågar sig verkligen hur Lantbruksnämnden kan anse sig kompetent att uttala sig om Maranatas verksamhet på Myrhult? Nu handlade Myrhult inte längre om äganderättsförhållande och arrendekontrakt. Genom Lantbruksnämndens

Fortsättning nästa sida

Gustav Larsson stortrivdes i syskongemenskapen på Humlegården.

Fortsättning från föregående sida

agerande trappades saken upp till att gälla en kamp för Maranatas existens, verksamhet och etableringsrätt. Lantbruksdirektören Sten Zachrisson vid Lantbruksnämnden i Skara berättar att man varit tvungen att åta 75-åriga Gustav Larsson för att komma tillrätta med Maranata.

Länsåklagaren ville först lägga ner fallet för Gustav Larssons skull. Lantbruksnämnden och Länsstyrelsen ansåg dock att åtalet måste drivas igenom. Menade man då att Gustav Larsson var manipulerad av Maranata? Sten Zachrisson svarar:

– Den frågan har jag inte haft att göra med. Men det ser onekligen underligt ut att han arrenderar ut sin gård för nästan ingenting.

Grundplåten

Den 28 november 1977 drogs Gustav inför rätta i Mariestad. Det visade sig genom domstolsutslaget bli omöjligt för storfamiljen att fortsätta sin verksamhet på Myrhult. Gården såldes sedemera till en granne och inkomsten av försäljningen fick bli grundplåten till det f d ålderdomshemmet och kommunalkontoret i Tysslinge kommun utanför Örebro. I de nya rymliga fastigheterna kunde storfamiljen från Örebro och vänner från flera andra platser flytta in.

Men naturligtvis skulle Gustav ha en egen trevlig lya. Han berättade inför inflyttningen på Humlegården:

– Jag får väl bo på en madrass på golvet, tänkte jag, men det ordnar sig nog. Jag hade ju inte hunnit att flytta eller göra iordning någonting. Men när jag kom hit så hade syskonen gjort iordning min lägenhet, kört hit mina möbler och där hängde tavlor på väggarna. Det var så underbart och trivsamt.

– Det är sånt man tänker på med sådan glädje och tacksamhet över

vilken omtanke och kärlek jag mötte redan från första stund.

Gustavs närvaro blev från allra första början en rik välsignelse för storfamiljen. Inte minst barnen älskade honom. Gustav berättade själv:

– Jag har alltid tyckt om barn. För många år sedan hade jag söndagsskola och har alltid haft god kontakt med barn. Jag tänker på barn och ungdomar och den tillvaro de får växa upp i och jag får verkligen nöd för dem när jag tänker på hur det är. Jag har sett utvecklingen sedan många år och hur rotlösa och förstörda många har blivit.

– När jag var i Stockholm sist och promenerade på Gamla Brogatan så träffade jag en flicka. Hon var påverkad av droger antagligen och var väldigt förstörd. Hon var inte så gammal. Det var en rar flicka och jag försökte tala med henne, men det var svårt. "Farfar", kallade hon mig och så berättade hon lite om sin bakgrund. Det var fruktansvärt tycker jag.

Det är sant att Gustav hade en särskild känsla för barn och ungdomar. Man behöver bara se honom, så vet man att i hans följe kommer en hel rad med ungar i alla åldrar. De hjälpte Gustav att hugga ved, göra små reparationer etc, etc.

Farfar

Och det där med farfar hade verkligen en praktisk betydelse i storfamiljen, där den äldre generationen oftast saknas och Gustav verkligen fyllde ett tomrum. Inte bara hos barnen utan också för föräldrar som behövde hjälp och vägledning i många saker.

Till Gustav kunde man komma och hälsa på och utan något ärende bara sätta sig ner och få hjälp och själavård av en broder som genom sin levande tro kan inspirera och trösta,

vägleda och undervisa.

När barnen var borta lite för länge från gården så var Gustavs lägenhet den första platsen att söka på. Där satt de som regel, vid köksbordet mitt emot Gustav med en kopp mjölk med lite kaffe i, inbegripna i spännande samtal med en farbror med stor livserfarenhet.

Gustavs uppbrott från Myrhult och trosvisse fasthet i gemenskapen, blev epokbildande.

Hans plötsliga bortgång upplevde jag personligen, och många med mig, som djupt smärtsamt. Då jag nåddes av beskedet sa jag spontant: "Det är som en hel vägg har slagits ut". Men Gustav har också lämnat ett föredöme och planterat en sådd, framförallt i de barns och ungdomars hjärtan som levde tillsammans med honom i storfamiljsgemenskapen. Nu måste nya träd in i förbönstjänst och själavård.

EN HISTORISK...

Fortsättning från sidan 24

Det avslöjar faktiskt en hel del om materialismens makt över sinnena i Sverige 1978. Folkflertalet är så indoktrinerat i ha-mentaliteten att den som har mött Jesus och lärt sig ge, påstås vara lurad och tokig! Och det är kanske inte så konstigt heller, när kyrkans och frikyrkans folk i århundraden och årtionden har predikat en frälsning som gör halt vid staketet runt den lilla privatvillan och aldrig får några märkbara konsekvenser för plånboken eller livsstilen.

Därför får vi tacka Gud för Myrhultauktionen, som hjälpt till att dra undan något av det täckelse kyrkligheten har svept runt Apg. 2 och överhuvudtaget runt allt rakt, ärligt och radikalt Kristusliv!

Nu, på Myrhult var pressen talrikt representerad, och saken blev stort uppslagen i både lokal- och rikspress.

Och naturligtvis var det inte alla auktionsbesökare som var blinda för de djupa motiven bakom auktionen. Här och där stod intresserade, gripna och väckta människor och utfrågade Maranatafolket om deras tro och sätt att leva. Inte så konstigt, för budskapet om uppbrott, om Jesu snara återkomst och Andens kärlek kan inte gärna bli mer aktualiserat och konkretiserat, än när en bonde säljer sin fädernegård och allt han äger och flyttar ihop med trossyskon i en storfamilj! Måtte Gustav bara få många efterföljare, så ska nog Gud skaka om även det materialistiska Sverige!

Mats Jansson, MR nr 12/13 – 78

I KAMP FÖR...

Fortsättning från sidan 5

illojal bulvan, och därför att han ännu lever är hans överlåtelse rätt illusorisk. Han fränkännes kompetens och formell rätt att reellt handla med sin fasta egendom som han innerst inne önskar. Den bild av Gustav Larsson polisprotokollet tonar fram, är mycket ensidig och verkar förlöjligande. Gustav Larsson är inte den labila eller religiösa hoppjerka som med fixerad blick och förtrollad hjärna talar och handlar motoriskt eller ogenomtänkt som polisprotokollet ger sken av. Han är fastmer belevad och balanserad, teologiskt bildad och omdömesgill. Han fattar förvisso inte sina beslut under påverkan i affekterade miljöer. Hans beslut uttrycker hans djupaste vilja och formas till ett livsmönster i de gärningar han gör. Det steg han tagit med avseende på Myrhult är helt i linje med hans helgjutna kristna personlighet. Moraliskt har han i denna sak sin Herre, sitt eget samvete och sina närmaste trosfränder på sin sida. Detta sammantaget väger mer än alla invändningar mot och miss-tankar omkring hans beslut. När därför Gustav Larsson kategoriskt förklarar: "Javisst, det är ju detsamma som att de har fått 'et', så uttrycker det hans moraliska hållning, och får enligt vår mening inte åberopas såsom bevis i en rättssak, eftersom det helt entydigt konfirmerar en oantastbar attityd. Dualismens och lojalitetskonfliktens orsaker ligger utanför Gustav Larssons värld och får förmodligen sökas i samhällets egen byråkrati.

För Gustav Larsson är denna väl genomtänkta och prövade handling ingen vanlig affärstransaktion. De yttre arrangemangen är för honom av helt underordnad betydelse. Han identifierar sig med sina trossyskon och inkarnerar Kristus. Det växer fram till ett trosoffer med genuin inlevelse, och för sådana ges det inget utrymme för manipulationer. Det är tro och ädla motiv som ligger bakom drömmar, planer och gärningar på Myrhult, och vi har sett det som en ynnest och en skyldighet att ställa upp tillsammans med Gustav Larsson för att till allas bästa väcka liv i det lilla lantbrukets slumrande resurser. Kan det gagna något samhälleligt syfte, att detta spolieras under Gustav Larssons livstid? Arrendekontraktet har inte tillkommit för att kringgå någon förbudslagstiftning, och vår uppfattning är oförändrad den, att de punkter i arrendekontraktet som påstås indicera ett bulvanförhållande, kan omprövas.

Sthlm 20.2. 1977 För Pilgrimstjänst ARNE IMSEN

Bli MÄNNISKO -FISKARE!

Människor är döda i materialism. Världens samlade rikedom kan inte hjälpa ge liv i Gud eller försoning genom Jesus Kristus.

Men en ödmjuk tjänare som uppfyller budet om att vara människofiskare kan frälsa dem.

Text: SAMUEL PIO PEREZ

Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpa dem i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. (Matt. 28:19)

Under meditation och med stor entusiasm har jag tänkt på denna befallning. Vi som kallar oss kristna läser ofta dessa ord och låter det gå förbi oss utan att stanna upp och fundera vad det innebär. Men det är ett bud från Herren. Utan tvivel är det något som vi tyvärr inte praktiserar på ett sätt som vår Herre menade.

Herren vill ha arbetare som bär ut hans bud och predikar hans ord. Om vi som kallar oss kristna inte gör det, vem kommer då att göra det? Vad som händer nu är att man kan se en säningsman gå ut, men det kan vara sporadiskt eller tillfälligt – någon gång i månaden för att ta som exempel.

Varför skriver jag detta? Det är ett ord från Herren som blivit präglat i mitt hjärta och sinne. Jag kan inte låta bli att tänka på att det finns miljoner och åter miljoner människor som återfinns på gatorna, men i realiteten är de döda, därför att de går på en väg som leder till döden. De är andligen döda och ledarna i världen eller materialism och samlad rikedom kan inte hjälpa eller uppväcka människan. Men en ödmjuk tjänare som uppfyller budet att vara människofiskare kan frälsa dem. Det gäller för dig och mig att gå in i uppgiften och med livets ord från Jesus Kristus komma till dem.

De här tankarna har gjort liknelsen om säningsmannen levande för mig. Allt utsåde föll inte i den goda jorden. Men en del föll i den goda jorden, föddes till liv och bar frukt, säger oss ordet. Säningsmannen måste ut och så för att det ska kunna bli

frukt. Man måste så Guds ord i de hjärtan som är ångestfyllda eller desperata genom ondska och stressen man möter i världen. Det finns många som behöver uppleva den nya födelsen, en operation eller en ny konstruktion från krukmakaren.

Men du och jag måste så ordet i tro för att detta ska hända. Jag vill ge dig ett bibelord som jag hoppas kommer att väcka dig och sätta dig i rörelse så att du aktiverar dig för att predika ordet för de olyckliga syndarna i världen.

Du väntar på Jesu ord och löfte där han säger:

– *Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro.* (Upp. 22:12)

Är du kristen väntar du på denna segerkrans. Tänk dig in i att jag bor på landet och inte har ett varuhus att handla i utan vill leva på det som produceras av jorden. Hur skall jag kunna få frukt eller födoämnen från det som jorden ger om jag inte sår eller planterar. Om jag stannar hemma och inte sköter om jorden, så förvandlas den till djungel, den blir utan frukt.

– *Var gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort.* (Joh. 15:2)

– Åkermannen, han som gör arbetet, bör främst av alla få njuta av frukten. (2 Tim. 2:6)

Jag hoppas att du förstår hur viktigt det är att arbeta för Herren. Det sägs i Matt. 9:37:

– *Skörden är mycken, men arbetarna äro få.*

Mina syskon, vakna upp och gå ut och predika evangelium. Tiden är kort och frälsningens dag är nu närmare än när vi kom till tro. Gå ut och predika evangelium – den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst.

na, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla män skola hava drömmar; ja, över mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande och de skola profetera." (Apg. 2:17–19)

Herren vill rusta oss

Tror du på det här? Det har väl nästan varit så att vi periodvis blivit avskräckta av missbruk och exploatering av dessa gåvor. Så avskräckta att vi blivit rädda för dess rätta bruk. Men Herren vill naturligtvis genom sin Ande verka med full kraft i församlingen.

Jag hoppas få höra snart: "Jag har haft en dröm", "jag har haft en syn." Det är inte överandlighet. Herren vill komma över oss på det sättet. Herren rustar också med nådegåvorna på ett helt nytt sätt... "Edra söner och döttrar skall profetera". Herren vill ta ut de unga, även de riktigt unga, för tjänsten.

Paulus säger till Timoteus: "Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull utan bliv istället ett föredöme". Det är lätt när man är yngre att tappa frimodigheten inför dem man menar har mer erfarenheter, visdom och kunskap. Det är viktigt att Herren ger er unga den frimodighet som ni behöver nu för att tjäna Jesus.

Jag gjorde själv en erfarenhet i 12-årsåldern. Jag var med i väckelsemöten i Viktoriasalen i Stockholm. Många ofrälsta kom på mötena. I slutet av mötena brukade jag vara med och tala med människor om att de måste bli frälsta. Gud hade tänt mitt hjärta för själavinnandet.

Men så vid ett tillfälle kom det en broder som jag hade respekt för, han var några år äldre och jag såg upp till honom. Han sa att så där kan du inte göra. Från den stunden upplevde jag att det blev stängt och så slutade jag med det där. Men det tror jag inte var Guds vilja. Utan han vill använda oss. Han vill bruka er yngre. Låt inget få psyka er att bli tysta nu, utan låt det som Herren har lagt ner i era hjärtan växa till och förmeras så att ni kan vara med och dra med er de som är äldre, de som har litet svårare att komma i rörelse. Bli fylld med den helige Ande på ett sånt sätt att det smittar av sig på hela omgivningen.

De unga kommer med en väldig kraft. De har tagit det här på allvar

och de har satt sig i rörelse. Nu är det viktigt att de får rätt vägledning och undervisning om det Gud vill göra. Vi läste här att det som skedde i den första församlingen skulle ske på ett speciellt sätt i den sista tiden.

Det är inte för att vi ska få en massa gåvor som vi kan ha trevligt och fint med, utan därför att vi kommer att behöva det på ett alldeles speciellt sätt. Ondskan växer hela tiden i intensitet och vi ser hur djävulen går fram med en fräckhet som är helt fruktansvärd för att skövla ungdomsgenerationerna. Hans redskap har vikt sina liv åt demoniska krafter och många har ingått förbund med djävulen själv. Jag vill inte gå djupare in på det här men det handlar om fruktansvärda ting som sker på den fronten. Men nu kommer Herren Jesus och rustar sitt folk. Vi ska inte stillasittande se på den här utvecklingen och konstatera hur djävulen ständigt flyttar fram sina positioner. Nu sätter Guds folk sig i rörelse och så börjar de att utbedja sig den speciella kraften de behöver för den här speciella tiden.

Jag säger det till er yngre: Läs 1 Kor, 12, 13 och 14. Läs om nådegåvorna och börja bedja om det här. Det står faktiskt att vi skall vara ivriga, ivriga, ivriga att undfå de andliga gåvorna.

Petrus säger: "Vinnläggen er därför mina bröder så mycket mer om att göra er kallelse och utkorelse fast, ty om ni gör det skall ni aldrig någonsin komma på fall."

Denna fasthet vill Herren ge dig. När svårigheterna kommer, får du stå fast och efter provningarna har din tro vuxit.

Det sista fälttåget

"De som gå åstad gråtande de komma tillbaka jublande och bära sina kärvar." Där har vi en oerhörd hemlighet. Det här sättningsarbetet är sannernligen något som handlar om både, nöd, tårar, vedermöda och kamp. Många uppgörelser både med sig själv och andra. De går åstad gråtande och bär sitt utsäde. Vilket heligt allvar det är. Dessa som går åstad. Beslutsamt. Men de kommer jublande och bär sina kärvar. Denna tårarnas sådd ger också en underbar bärning. Vill du vara med och tjäna Jesus, vill du vara med i det sista fälttåget? Den sista kallelsen går ut, vi upplever ett ögonblick av nåd. Vill du vara med och överlämna ditt liv åt Jesus Kristus?

Herren kallar oss att predika frihet för de fångna, att läka dem som har ett förkrossat hjärta, förlossning för de bundna. Vi har väl i alldeles för stor utsträckning predikat frihet för

de som är fria eller menar sig vara det och förlossning för de förlossade.

Men nu kallar Herren oss ut att predika förlossning för de som är bundna, han kallar oss till dem som finns utanför den sfär där vi är vana att röra oss. Man kan bli ganska självsäker när man rör sig inom redan intagna områden. Nu kallar han oss UT och genast blir det osäkert. Vi känner behovet av andlig utrustning när vi förstår att Herren kallar oss att nå längre, att nå ut till dem som aldrig tidigare har hört evangelium. Herren spränger murarna inom vilka vi har bunkrat in oss och så för han oss ut för att möta behovets barn.

Nöden finns där strax utanför. Det finns ett rop som stiger upp till Gud. Herren vill röra vid våra öron så vi hör ropet, han vill röra vid våra ögon så vi kan se som Jesus såg. Han såg folkskarorna, han såg att de var lika får som inte har någon herde och ömkade sig över dem. Han rördes i sitt inre. Det står om honom i Jesaja: "Ja, av den vedermöda han själ har utstått skall du se frukt och så bliva mättad." Denna vedermöda vill han dela med sig av. Han lägger den på våra hjärtan, så att vi kan bedja med den intensitet och den glöd som är nödvändig för att vi skall kunna vara med och vinna resultat för himlen.

STÄLL UPP FÖR DINA...

Fortsättning från sidan 13

De påpekar att: "Pilgrimsskolan är undermålig. Det är synd om barnen som inte får ordentlig undervisning". Eller: "Jag kan inte ha mina barn i Pilgrimsskolan, eftersom jag inte kan ställa upp som lärare."

Ställ upp med dina barn! Det är mer stimulerande för läraren (och eleverna) om man har 3–6 elever i varje klass än om man har bara 1 eller 2. Om du har dina barn där kommer du också att bli förebedjare och det var ju det, som var det viktigaste.

Gud välsigne dig att lyda den där röst som hörde en gång.

"Gud har ingen plats för en människa som har förlorat visionen", sa Smith Wigglesworth på sin tid. Men — — — "om du viker av, varje sig åt höger eller åt vänster, så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: "Här är vägen, vandra på den" Jes. 30:21

O, själ vänd om till källan, där evigt liv du fann. Röj upp den stig tillblaka där flödena upprann. Ty endast där du mättas och där behålls du ren, Ur klippan Kristus bryter fram en flod för var och en.

JEREMIAS QUEZADA:

–JAG HAR BEVARAT TRON

Jeremias från Dominikanska Republiken, som suttit två månader i fängelse trots att han förklarats oskyldig i två rättsliga instanser är nu äntligen försatt på fri fot. Det har varit en påfrestande tid för honom. Här kommer han själv till tals:

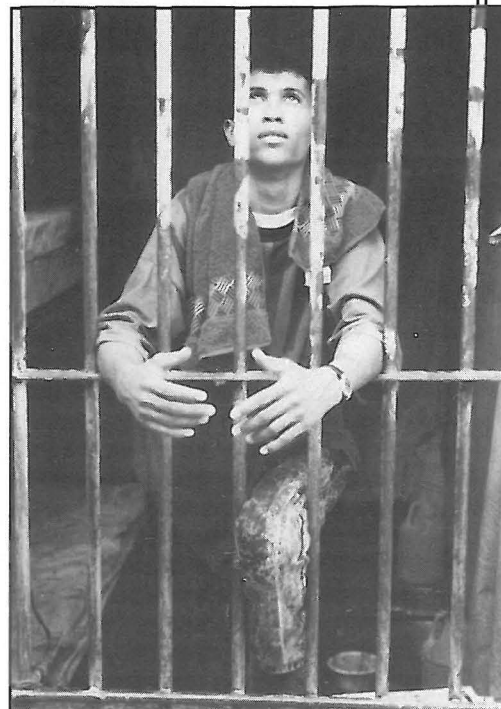

Foto: BERNO WIDÉN

Flera gånger kom polisen redan vid 6-tiden på morgonen in i cellen där jag var. Alla väcktes och man vände upp och ner på sängarna och alla kläder kastades på golvet. De t o m blötte ner min madrass med en vätska som luktade illa. De öppnade munnen på mig och sökte efter droger. De gjorde så bara på mig och jag var tvungen att klä av mig.

Genom denna ständigt återkommande terror har mitt sinne blivit förstört och ibland har jag känt mig övergiven av alla. Som polisen har behandlat mig har de också tagit ifrån mig modet att åka till fängelserna. En polis sa till mig att jag aldrig mer kan besöka fängelset för då

kommer jag förmodligen att råka illa ut. På det sättet försöker man förstöra Comunidad Maranatas fängelsemission och inge skräck och oro.

Men tack vare er syskon och tack vare uppmuntrande brev från pastor Arne och tack vare all hjälp och alla förböner och genom Guds trofasthet har jag bevarat tron. Gud har hjälpt mig så att jag fick komma ut i frihet utan skuld, ty Gud hör sina barns rop.

Den här tiden har också gett mig starkare tro och mer glädje att tjäna Gud, ty han har visat att vi inte är ensamma. Vi som tror på honom ÄR hans barn. Han gav oss en tröst – den helige Ande. Till sist vill jag säga er en bibelvers:

– Snart skall den fjättrade lösas ur sitt tvång, han skall icke dö och icke hemfalla åt graven, ej heller skall han lida brist på bröd. Ty jag är Herren, din Gud, han som rör upp havet, så att dess böljor brusa, hans vilkens namn är Herren Sebaot, och jag har lagt mina ord i din mun och övertäckt dig med min hands skugga för att plantera en himmel och grunda en jord och för att säga till Sion: Du är mitt folk!

BRYT SÖNDER DINA...

Fortsättning från sidan 17

Candlemass, som skrivit ovanstående låtar, representerar enligt min mening inte alls den värsta typen av rock. Ett i mina ögon betydligt värre exempel är gruppen Onslaught, vars skiva "Power from hell" är ett vidrigt exempel med avseende både på musik och texter. Den gruppen är inget annat än ett exempel på kol svart, demonisk djävulsdyrkan.

De texter som jag här har nämnt är bara ett urval av texter med dunkla budskap om ett liv i en drömvärld mellan himmel och helvete. En värld där vilsna människosjäl

vandrar omkring utan att någonsin hitta någon väg ut. En värld där satan har lyckats med att vilseleda själar så att dom går förlorade för evigheten. Satan har ett mäktigt verktyg som tjänar hans syfte att sprida sina lögnen och förgöra människors liv: Rockmusiken!

En väg ut

Men det finns en väg ut ur denna onda fantasiverklighet: Jesus! Han sade "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till fadern utom genom mig" Om du har hårdrockskivor i ditt skivställ så ska du inte tro att du kan lyssna utan att, medvetet eller omedvetet, påverkas av

texternas innehåll. Musiken influerar dina sinnen mer än du tror.

Du måste ta ställning direkt, innan det är för sent och du går förlorad. Svaret på alla frågor och lösningen på alla problem finns i Jesus. Han vill förlåta dina synder och befria dig. Släpp in honom i ditt liv och låt honom förändra dig radikalt.

Bryt sönder dina skivor, riv sönder dina fodral och posters. Be att Jesus skall befria dig och bli herre i ditt liv så skall du få se att han verkligen är vägen, sanningen och livet.

JAG BLEV ANDEDÖPT...

Fortsättning från sidan 9

En glad Fathi, här tillsammans med Simon Imsen på sommarkonferensen i Latorp.

dagar kvar till bröllopet. Hon var naturligtvis muslim, och mycket konservativ. Jag sökte råd hos mina trosyskon om hur jag skulle handla. De sa till mig: "Du måste bekänna för henne att du är kristen." Jag beslöt att göra det, men var mycket bävande. Jag älskade henne mycket. Vi hade haft sällskap i tre år. När jag kom till hennes hem och berättade som sanningen var, att jag blivit en kristen, sa hela familjen med en mun: "Nu är det slut." Det var ett fruktansvärt slag för mig. Jag älskade mitt arbete, jag älskade min fäst-mö, jag älskade min familj. Jag hade nu förlorat allt detta.

Jag förstod inte hur Gud kunde handla så mot mig. Jag gick ofta ut till skogen, upp på ett berg och bad och frågade Gud: "Hur kunde du göra så här mot mig?" Men jag upplevde hela tiden Guds kallelse.

Jag gick till församlingen, och var där tillsammans med dem i fyra månader. Därefter åkte jag till en konferens i Egypten. Jag glädde mig åt att få åka till en kristen, arabisk konferens. Jag stannade kvar i Egypten sex månader i ett evangeliskt arbete. Därefter blev jag fängslad.

När jag och min vän färdades med flyg till Egypten, satt en man bredvid oss. Han frågade under resan min kamrat om en massa saker. Mannen pratade en massa om islam,

men min vän, som heter Ali, förklarade att vi var kristna. "Hur kan du som heter Ali vara kristen? Det går inte alls, det stämmer inte!" Då svarade Ali: "Jag var muslim, men har blivit en kristen." Mannen blev mycket arg.

Så gick en tid i Egypten, tills vi blev fängslade. Vid det första förhöret man höll med oss i fängelset, återsåg vi mannen. Han satt tillsammans med förhørsledaren. Det visade sig att han var general i armén. Men jag upplevde ingen fruktan när jag såg honom.

Då visste jag ingenting om dop i den helige Ande eller vad det innebar att bli uppfylld av helig Ande. Man slängde mig i en fängelsecell som var en gång en och en halv meter. Där fanns ingen toalett och ingen säng. Jag fick ligga på golvet. Det var en mycket svår tid. Men jag upplevde ständigt bibelordet: "Min kraft fullkomnas i svaghet".

Jag fastade i fyra dagar. Den fjärde dagen upplevde jag att Guds Ande kom över mig. Jag hade ingen teologisk undervisning om andedopet, men jag började tala ett språk som jag inte förstod, där i cellen.

Jag upplevde glädje. Efter fyra dagars fasta hade mina läppar blivit torra. När jag upplevde andens dop och ropade i glädje utan uppehåll, sprack mina läppar, och blod rann från dem.

Vakterna kom och tittade i cellens titt-glugg. Då såg de att jag blödde och skrek.

De trodde att jag blivit tokig. De hämtade en militärpsykolog som började fråga mig: "Varför är du så glad, och varför pratar du så där konstigt?" "Jo, därför Herren har besökt mig i cellen!" Han förstod inte riktigt vad jag menade. Men jag visste ju med säkerhet att Herren varit där.

I den egyptiska kristna gruppen vi verkade, fanns några som kände president Bosch – då vicepresident. De skrev till honom och berättade om de fängslade brödernas situation. Vi fick sedan höra att han skrivit ett brev till den egyptiske presidenten Mobar. Många bad för oss, och Gud gjorde ett under.

De egyptiska myndigheterna hade bestämt att de inte skulle släppa dessa fångar. I tidningarna hade redan publicerats besked om att dessa män fått dödsdom och skulle arkebuseras. Vakten kom in till mig med tidningen och sa: "Titta här vad som står skrivet! Du kommer att avrättas inom några dagar." Jag svarade att jag var redan död med Kristus. Kristus lever vidare, och det gör ingenting om jag dör.

Jag fick sitta i denna cell under sex

månader. Varannan månad tog man mig till ett nytt förhör. Förhørsledaren gav mig alltid möjlighet att välja mellan två ting: Fängelse eller frihet; kristendomen eller Islam.

Jag hade en svår brottningskamp denna tid. Inom mig sade en röst: "Varför säger du inte att du är muslim, då blir du ju fri!" Det skulle ha varit mycket lätt. Det hängde på ett enda ord. Och jag bestämde mig: Vid nästa förhör ska jag säga att jag är muslim. Men precis när jag stod framför förhørsledaren, kunde jag bara säga: "Jag är en kristen". Och fick gå tillbaka till cellen. Vakterna slog oss ständigt med batonger.

De hämtade nästan dagligen en islamisk präst som läste Koranen för oss och försökte övertya oss att bli muslimer. Men jag upplevde att jag måste vara ett vittne här. Många gånger sa Herren till mig: "Frukta icke för dem som kan förgöra kroppen, utan frukta honom som kan förgöra både kropp och själ i Gehenna". Jag kunde bara ge ett svar: "Min glädje är i Jesus Kristus."

Vi var fyra stycken som togs tillfånga av polisen. Våra celler låg precis bredvid varandra. Vi kom överens om att ge tecken åt varandra genom att knacka i väggen, när vi skulle bedja tillsammans. Vi fick en väldigt styrka genom att använda denna metod för att uppleva bönegemenskapen. Den Gud som finns överallt, han var också där i fängelset hos oss.

Jag upplevde i sanning att kristendomen inte är en religion, utan en relation, en gemenskap med Gud själv genom Jesus Kristus. Allt som hände, var förberett av Gud. Inte ett hår faller från vårt huvud utan att han tillåter det.

Det skulle bli för lång historia att berätta allt jag upplevde, men efter sex månader gjorde Gud ett under, och jag blev släppt ut ur fängelset. Därefter kom jag till Paris.

Nu bor jag i Paris. Det jag fick gå genom i Egypten har jag upplevt som en förberedelse för en större uppgift Gud har för mig. Nu verkar jag i Paris. Där får jag vittna för araber, särskilt bland studenter. Min önskan är att förmedla budskapet till alla araber som finns i Paris.

Jag har nu varit fyra år i Paris, och är trettio år gammal. På förmiddagarna arbetar jag på ett tryckeri där vi trycker kristna skrifter på arabiska. Jag har arbetat där i två år, och kan trycka, men det är inte min specialitet. Jag är egentligen fiskare. Nu har jag blivit människofiskare!

Jag kom till Sverige för att träffa Moussa. Det är fem år sedan vi träffades. Han är min andliga far.

Jag tycker mycket om atmosfären i denna konferens. Med detsamma jag kom in, upplevde jag frihet i anden. Det var frihet att tillbedja. Ni är välkomna till Paris att hjälpa till med evangelisationsarbetet. Jag har en ganska stor lägenhet, där ni kan bo med mig. Paris är ett väldigt missionsfält. Människor är besatta av satan. Jag går ofta upp på Eiffeltornet och ber för Paris. Man måste få uppleva andens frihet i Paris. Skörden är mycken, men arbetarna är få. Och det är öppet i Paris. Det finns längtan hos människorna att möta Gud.

Tyvärr är det många som inte alls förstår andedopets betydelse, och detta skapar problem. Ofta säger man till mig att dopet i den helige ande är något som hände en gång för alla den första pingstdagen. Men det kan vi ju få uppleva varje dag, eftersom Jesus är med oss varje dag.

Under detta år har tretton araber blivit frälsta genom vårt arbete. De kommer till guds-tjänsterna och är med. Tyvärr är de inte andedöpta. När jag kom till församlingen i Paris, lade jag omedelbart märke till fyra medlemmar som alltid utmärker sig med att de är ivriga att tacka Gud i mötena.

Men de är bundna, de kan inte göra det fritt. Då bjöd jag hem dem till mig, och vi bad tillsammans. Vi tänkte bedja en timme, men vi höll på från elva på kvällen till fyra på morgonen! Då upplevde jag att de var andedöpta. Andedopet är mycket viktigt.

Vi kan inte bygga en församling utan att vara döpta i den helige ande. Församlingen föddes efter andedopet på pingstdagen. När Jesus skulle tas upp till himmelen, sa han till lärjungarna: "Stanna här! Ni får inte gå någonstans utan att ha fått kraft från höjden!"

Tänk om lärjungarna hade struntat i den förmaningen och bara rusat iväg! Då hade vi kanske inte fått evangelium. Men de stannade och väntade på den helige Ande, och därför har vi nu evangelium ibland oss.

Problemet är att man kan läsa bibeln med förståndet, och förståndet har mycket med det materiella att göra. Men om vi läser bibeln med hjärtat; med anden, så får vi himmelsk undervisning.

Nu ska jag tillbaka till Paris och säga till alla, att de måste uppleva Andens dop för att kunna överleva som kristna!

Låt oss bära vår prövade, trosfriske vän och broder Fathi i förbön!

14-22 juli '90

SOMMAR KONFERENSEN PÅ KASSETT!

Hade du inte möjlighet vara med?
Eller kanske du vill förmedla dess budskap vidare?
Här följer förteckning över alla möten, talare och ämnen:

30:-
+ porto

- ☐ **Lörd 14.7** kl 19 "Predika Ordet" A Imsen.
- ☐ **Sönd 15.7** kl 11 Predikan av A Imsen.
- ☐ kl 15 Missionsutmaning i Sverige. A Imsen.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. Vittnesbörd av M Johansson, R Löwstedt, T Björklund. Appell av A Peterson. P A Imsen leder.
- ☐ **Månd 16.7** kl 11 "Kraft att bli vittnen" A Imsen.
- ☐ kl 15 Missionsutmaning i Sverige A Imsen.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. Vittnesbörd av E Persson, Noomi A, G Johansson, L Widen, S Eliasson, B Johansson. A Imsen leder.
- ☐ **Tisd 17.7** kl 11 "Vara vittne" H Lindelöw.
- ☐ kl 15 Arabmissionen i fokus. Moussa, Fathi, Halima, Noomi, Lilian.
- ☐ kl 19 "Gudomlig helbräddagörelse". Predikan av A Peterson. P A Imsen leder.
- ☐ **Onsd 18.7** kl 11 "Ett avskilt folk" J E Hafsaahl.
- ☐ kl 15 "Självinnande". A Imsen.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. S Pio Perez, F Jakobsson, Moussa, m fl. A Imsen leder.
- ☐ **Torsd 19.7** kl 11 "Förkroppsligat församlingsliv". G Andersson.
- ☐ kl 15 Missionrapporter från Dom. Rep. M Prybil, A o S Pio Perez, U Näsholm, S Fridolfsson. A Imsen leder.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. Predikan av P A Imsen. Moussa leder.
- ☐ **Fred 20.7** kl 11 "Ett avskilt folk" J E Hafsaahl.
- ☐ kl 15 "Tillbakablick" P A Imsen, G Andersson, J E Hafsaahl och K Hägerman ställer frågor till A Imsen.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. Vittnesbörd av P Blom, F Simu, M Johansson, R Löwstedt, A Dahlberg. A Imsen leder.
- ☐ **LÖRD 21.7** kl 11 "Förnyelse" A Peterson.
- ☐ kl 15 "Värda det andliga livet" A Imsen.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. Predikan av P A Imsen. A Imsen leder.
- ☐ **SÖND 22.7** kl 11 Predikan av G Andersson.
- ☐ kl 15 Missionsmöte. Vittnesbörd bl a av syskon från Hasslö.
- ☐ kl 19 Väckelsemöte. Vittnesbörd av G Svensson m fl, appell av A Peterson och A Imsen. P A Imsen leder.

Namn:

Adress:

Tel:

Orderadress: Box 20134, 161 02 Bromma, tel: 08-733 97 83

Anskriet Guder!

*V*id midnattstiden ljöd ett anskri", skildrar Jesus i liknelsen om de tio jungfrurna som gick ut att möta brudgummen.

"Om den signal som basunen giver är otydlig, vem gör sig då redo till strid?" frågar aposteln Paulus församlingen i Korint.

Visst vet vi väl vad ett anskri är i denna tid, då vi hör krigslarm från jordens alla hörn. Varje månad prövas flyglarmet. Man tränar sig, kollar att det fungerar. Det kommer säkert en dag då det ljuder på ett ännu mera genomträngande sätt. Då är det inte längre övning, utan verklighet.

Det finns andra signaler som möter oss varje dag. Väckarklockans signaler som stör sömnen. Den väcker oss upp för en ny dags verklighet, för nya uppgifter, svårigheter och möjligheter. Vi vet vad signalen innebär när kyrkklockan ljuder och någon förs till det sista vilorummet. Vi kan känna fasa, ångslan och vemod. Olika signaler som bryter in över vår tröskel och rumsterar om i vår tillvaro.

"Vid midnattstid ljöd ett anskri". Ett genomgripande, skärande, irriterande ljud. Alarmerande eller befriande. "Se, brudgummen kommer!" Vad har vi att komma med? Sovande eller väckande signaler? Är det ett anskri som gör att människor blir förskräckta, eller glada? Finns det i vårt land

genomträngande signaler från Herrens vittnen, så att vi kan väckas och bevaras vakna? Eller är allt inlindat i bomull?

Du avrundade, avtrubbade stackars människovarelse som förlorat ud-den och blivit behaglig, väletablerad, oförarglig och trevlig – nu är tiden inne att få tonen och skärpan tillbaka! Signalen som bryter igenom idyllen och fasaden; alltsammans vi skapat för att vi har för stor brist på verklighet.

*V*i behöver andeut-gjutelse. Andeutgjutelse innebär också utrustning som sätter oss i rörelse och gör det möjligt för oss att gripa tag i gåvorna som Jesus vill ge. Budskapet måste vara omskakande, så att människor förstår att frälsning inte är lek och nojs. Finns sådan skärpa i vårt budskap, så att människor-na kan begripa att evangelium inte är framgångsteologi, utan försakelse-teologi?

Det finns risk att bli efter, stanna utanför, när de som är redo får gå in. Vi behöver olja! Guds folk behöver väckas och förnyas, höra sanna, vägledande profetord i tiden. Ord som skingrar mörkret och skapar profetisk klarhet. Det gamla evangeliet får genom smörjelsen förnyad aktualitet och auktoritet. Det kan predikas med makt och myndighet, så att onda makter viker och bojorna brister.

"Väktare, vad lider tiden?" ropar vi ut i natten. Var är vi? Vad händer

omkring oss, och varför? Hur är det med vårt liv? Vi kan inte nöja oss med proklamationer, ord och löften. Vi behöver brinnande hjärtan och glödgade tungor som talar Guds Ord.

*V*äktare, Herrens vittnen, nu har vi chansen! Vi upptäcker att landet öppnar sig som aldrig förr. Måtte vi då komma med de budskap från Gud som verkar vad det är utsänt till; till Hans namns förhålligande. "Driven ut onda andar, uppväcken döda..." Vill Gud det?

Vi har blivit så syntetiska, att vi behöver "avplastas", och befrias från den religiösa plastbehandling vi genomgått. Har Herrens vittnen någon nyckel till hur detta ska kunna ske? Eller är människor dömda att förbli desillusionerade, i mörker?

Nej och åter nej! Anskriet ljuder. Signalen klarar. Brudgummen kommer! Anden och bruden ropar som aldrig tidigare i endräkt: "Anden och bruden de säga 'kom', och den som hör det, han säge 'kom'!"

Vi kan inte fortsätta och låta människor gå opåverkade, säkra och trygga på sin väg mot förtappelsen. Vi måste uppleva att våra förgångliga grundvalar störtar, och vi får falla på klippan Kristus för att få liv! Måtte allt vi bygger vår välfärdstillsvaro på störta samman, förvandlas i ruiner, så vi kan få syn på den eviga världen som väntar på sina arvingar.

HERREN KOMMER!

Text: ARNE IMSEN

Det är vi som gör MIDNATTSROPET

CHEFRED och
ANSVARIG UTGIVARE:

Finn Arne Imsen

REDAKTION och LAYOUT:

Per Arne Imsen

Stina Fridolfsson

Irene Dählberg

SÄTTNING och MONTERING:

May Grethe Norberg

Anne Kattrin
Gustafsson

TRYCKNING:

Mikael Eliasson

DISTRIBUTION:

Anita Eriksen

Box 20134, 161 02 Bromma, tel: 08-733 97 83, 28 75 15

Utkommer med 12 nummer om året.

Midnattsropets postgironummer: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: 60:- per år. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKä Offset, Bromma 1990.